

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **MPM-QUALITY v.o.s.**,
sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek, IČ 47987430
zastoupena advokátem JUDr. Milanem Kyjovským
sídlem Poštovská 8c, Brno

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**,
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **ELTON hodinářská, a.s.**, IČ: 25931474
sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují,
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Tomášem Matouškem,
sídlem Dukelská 15, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 10. 2014, č. j.: O-53821/D30977/2014/ÚPV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen Úřad) ze dne 7. 4. 2014 č. j. O-53821/626/2006/ÚPV o prohlášení slovní ochranné známky č. 165917 v grafické úpravě ve znění:

PRIM

za neplatnou na základě návrhu společnosti ELTON hodinářská, a.s. ze dne 4. 1. 2006. Předmětná ochranná známka (dále také napadená ochranná známka byla do rejstříku ochranných známek zapsána 24. 4. 1985, jejím původním vlastníkem byla CHRONOTECHNA, koncernový podnik, z něhož přešlo právo k ochranné známce na společnost EUTECH, a.s. a následně na žalobkyni.

II. Rozhodnutí Úřadu (prvostupňové rozhodnutí)

2. Společnost ELTON hodinářská, a.s. v řízení před Úřadem (v řízení před Úřadem navrhovatel, v tomto řízení před soudem osoba zúčastněná na řízení) požadovala prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou z důvodu uvedených v ustanovení § 52 odst. 1 a § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochranných známkách), a to s tvrzením, že předmětná ochranná známka byla zapsána v rozporu s tehdy platnými zákony a porušuje starší práva k autorskému dílu. Žalobkyně jako vlastník napadené ochranné známky ve svém vyjádření k návrhu uvedla, že označení tvořící ochrannou známku není autorským dílem dle autorského zákona a že společnost ELTON hodinářská, a.s. není přímým právním nástupcem společnosti ELTON národní podnik, v rámci něhož, dle tvrzení navrhovatele, měla být napadená ochranná známka vytvořena, a to bývalým zaměstnancem národního podniku ELTON panem Josefem Ž. a tímto podnikem byla také ochranná známka užívána.
3. V řízení před Úřadem tak mezi žalobkyní a navrhovatelem vznikl spor o platnost zápisu ochranné známky z důvodu autorského díla a dále o to, zda navrhovatel měl aktivní legitimaci k podání předmětného návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou.
4. Úřad ve svém prvostupňovém rozhodnutí rozhodl tak, že ve výroku pod bodem I. prohlásil předmětnou ochrannou známku za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 1 za použití ustanovení § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve spojení s ustanovením § 2 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 8/1952 Sb. (dřívější zákon o ochranných známkách a chráněných vzorech) s účinky ex tunc. Současně ve výroku pod bodem II. prohlásil předmětnou ochrannou známku za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách s účinky tunc.
5. Úřad ve svém prvostupňovém rozhodnutí vyšel z řady listinných důkazů a rozhodnutí, v poslední řadě z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 10/2011-275 a následně z rozsudku Městského soudu v Praze pod č. j. 7 A 258/2011-301-311, které byly vydány ve věci žalob právního předchůdce žalobkyně - společnosti EUTECH, akciové společnosti proti rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 3. 6. 2006 o námitkách ELTON hodinářská a.s. proti dalšímu zápisu označení „PRIM“, kdy v těchto rozsudcích soudy potvrdily, že grafické označení „PRIM“ náleží mezi tzv. díla malé mince, jejichž autorskoprávní individualita vychází z myšlenky relativní

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla, nikoli jedinečnosti absolutní. Úřad tedy přejal závěry těchto správních soudů s tím, že v daném případě spočívá grafické ztvárnění slova „PRIM“ ve vytvoření ozdobných linií písma a je nepodstatné, jakým způsobem se k tomuto vytvoření dospělo, neboť tvořivost nelze zaměňovat za namáhavost práce a nelze odeprít ochranu dílu, které se vyznačuje, byť minimální tvořivostí. Úřad konstatoval, že dle soudů bylo nutné vzít v úvahu nejen způsob vytváření označení, ale jeho konečnou podobu a že prostor pro projevy tvůrčí invence autora byl dostatečný.

6. K otázce aktivní legitimace navrhovatele závislé na existenci právní posloupnosti po národním podniku ELTON Úřad uvedl, že graficky upravené slovo „PRIM“ bylo v lednu roku 1969 jako podniková norma PN01 vytvořeno jeho bývalým zaměstnancem panem Josefem Ž. Úřad z podkladů řízení, dovedl, že navrhovatel je právním nástupcem ELTON státní podnik, Nové Město nad Metují, který je zase právním nástupcem původního ELTON národní podnik, u něhož již za trvání zaměstnaneckého poměru s autorem díla-panem Ž. vzniklo právo zaměstnanecké dílo užít. Úřad shledal, že navrhovatel je subjektem oprávněným užívat zaměstnanecké autorské dílo, neboť toto právo na něj v uvedené právní posloupnosti po národním podniku ELTON přešlo. Nabývacím titulem bylo samotné předchozí užívání značky „PRIM“ závodem ELTON, národní podnik v Novém Městě nad Metují, jehož kontinuita byla formálně potvrzena souhlasem daným v čl. 26 Delimitační dohody ke dni 31. 12. 1968 o majetkovém vypořádání poměrů v rámci organizační změny uzavřené mezi národním podnikem Chronotechna, závod Nové Město nad Metují a národním podnikem Chronotechna Sternberk, dle níž se vyčlenil národní podnik ELTON, Nové Město nad Metují. Úřad se dále k právním názorům Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze v uvedených rozsudcích zabýval dalšími listinnými důkazy, jimiž příkladmo byly licenční smlouvy, dohoda o narovnání mezi navrhovatelem a společností Chronotechna a.s. a opatření generálního ředitele společnosti TESLA – Elektronické součástky, koncern Rožnov, které ukládal prověřit registraci označení pro využití pro potřeby k.p. ELTON a další doklady (č. 22, 24, 25, 26, 27). Dále Úřad zhodnotil doklady, které do řízení předložila žalobkyně dodatečně ve svém dalším podání v rámci prvostupňového řízení (doklady pod č. 58-66).
7. Pro posouzení platnosti zápisu ochranné známky považoval Úřad za stěžejní, zda v označení tvořících ochrannou známku jsou naplněny pojmové znaky autorského díla, zda je dána aktivní legitimace navrhovatele a zda přihláškou ochranné známky došlo k porušení zákona. K otázce autorského díla se Úřad odvolal na zjištění učiněná již v závěrech správních soudů. K aktivní legitimaci shledal, že navrhovatel je univerzálním právním nástupcem po národním podniku ELTON, Nové Město nad Metují a poté po státním podniku ELTON Nové Město nad Metují. Porušení zákona Úřad shledal v rozporu zápisu napadené ochranné známky s ustanovením § 2 zákona č. 8/1952 Sb., konkrétně v naplnění skutkové podstaty dle ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., neboť zásadním tvrzením navrhovatele bylo nerespektování (zaměstnaneckých) autorských práv a tím porušení právních předpisů zejména mezinárodní smlouvy. Touto mezinárodní smlouvou byla Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl z roku 1886, která pro členské státy stanovila povinnost ochrany práva autorského, která vzniká na jejich území již od vytvoření díla. Grafické označení „PRIM“ bylo uznáno jako autorské dílo tzv. malé mince podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 35/1965 Sb., a proto přihláška napadené ochranné známky byla podána v rozporu se závazkem ochrany autorského díla vyplývající z Bernské úmluvy. Ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. bylo porušeno, neboť nebyla respektována ochrana autorských práv a ač ochrana byla do právního řádu tehdejšího Československa promítnuta autorským zákonem č. 35/1965 Sb., nelze pominout, že i v řízení o ochranných známkách bylo nutné mít na zřeteli závazek u jiných členů Bernské úmluvy, k nimž patřilo i tehdejší Československo. Úřad dále doplnil, že žalobkyně jako vlastník napadené ochranné známky v řízení netvrdila ani doklady nedoložila, že by jakýkoli jiný subjekt,

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

kromě ELTONu v různé právní formě, se sídlem v Novém Městě měl právo k předmětnému zaměstnaneckému autorskému dílu nebo měl svolení autora dílo užívat.

8. Úřad dále dospěl k závěru, že zápisem napadené ochranné známky došlo i k porušení ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb., neboť podnik sídlící v Novém Městě nad Metují původně odštěpený od národního podniku Chronotechna Šternberk se specializoval na výrobu náramkových hodinek, které od roku 1969 označoval v podstatě výlučně značkou „PRIM“ v podobě podnikové normy PN01, tedy předmětným zaměstnaneckým autorským dílem s právy, která mu náležela. V té době, kdy nebyla rozvinuta konkurence, spotřebitelé tak tuto konkrétní značku ztotožňovali s navrhovatelem, který byl znám výrobou náramkových hodinek. Úřad poukázal na smysl klamavosti a nepravdivosti pro účely známkoprávní ochrany vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 spočívajícího v tom, že nezpůsobila k zápisu pro klamavost jsou i označení odporující skutečným obchodním poměrům nebo pravdě. Používání napadené ochranné známky tak mohlo klamat odběratele a zároveň odporovalo obecnému zájmu a mezinárodní úmluvě nebo zvyklosti. Návrh projednaný ve smyslu uvedených v ustanovení zákona byl tedy oprávněný, neboť napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 8/1952 Sb. platného v době jejího zápisu do rejstříku ochranných známek.
9. Úřad dále v prvostupňovém rozhodnutí posoudil, že zápis napadené ochranné známky není v souladu ani s nyní platným zákonem č. 441/2002 Sb., neboť variantě ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., předvídacímu rozpor s mezinárodní úmluvou odpovídá ustanovení § 4 písm. l) nyní platného zákona. Oproti předchozí právní úpravě také platný zákon upravuje zápisné překážky dvojího charakteru –absolutní, veřejnoprávního charakteru v ustanovení § 4 a relativní, soukromoprávního charakteru v ustanovení § 7. Podle ustanovení § 7 odst. 1 písmena i) jsou nositelé autorských práv chráněni proti zápisu označení do rejstříku ochranných známek, které autorským dílem, a z tohoto důvodu Úřad právně podřadil návrh na prohlášení napadené ochranné známky rovněž pod ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení ustanovením § 7 odst. 1 písm. i) platného zákona, když shledal navrhovatele jako osobu aktivně legitimovanou k podání takového návrhu.
10. Úřad dále rozpor s ustanovením § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb. shledal i z hlediska platného zákona o ochranných známkách, a to ve variantě ustanovení § 4 písm. g) platného zákona, resp. ustanovení § 4 písm. m) platného zákona, týkajícího se nedobré víry na straně přihlašovatele. Úřad uvedl, že není v souladu s principy dobré víry, jestliže o ochrannou známku usiluje subjekt, jemuž k jejímu označení nesvědčí autorské právo, přičemž je veřejnosti i obchodním subjektům známo, že jej dlouhodobě užívá pro své výrobky jiný subjekt. Z uvedených důvodů byl zápis napadené ochranné známky v rozporu s tehdy platným zákonem a není v souladu ani s ustanovením § 4 písm. g) a m) v současnosti platného zákona o ochranných známkách.

III. Rozhodnutí předsedy Úřadu (napadené rozhodnutí)

11. Předseda úřadu (dále také žalovaný) ve svém rozhodnutí k rozkladu žalobkyně, která nesouhlasila se závěry prvostupňového rozhodnutí, vyšel ze zjištění, že napadená slovní grafická ochranná známka „PRIM“ byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 24. 4. 1985 pro výrobky zařazené ve třídě 9 a 14 Mezinárodního třídění výrobků a služeb. Ochranná známka byla zapsána pro následující seznam výrobků zařazených podle Mezinárodního třídění výrobků a služeb do třídy 9 a 14: hodiny, hodinky, časoměrné přístroje, budíky mechanické, budíky Quartz, hodinky Quartz, spínací hodinky Quartz, minutky, modelářské časovače, kontrolní pokladny.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

12. Původním vlastníkem byla Chronotechna, koncernový podnik Šternberk, z něhož od 7. 11. 1996 přešla práva na společnost EUTECH a.s. a dále od 23. 10. 2001 byla převedena na současného vlastníka, jímž je žalobkyně.
13. Žalovaný v dané věci rozhodoval již druhým rozhodnutím po té, kdy v původním řízení, v němž byla řešena otázka aktivní legitimace navrhovatele a otázka, zda předmět napadené ochranné známky naplňuje pojmové znaky autorského díla. Tyto otázky byly správními orgány obou stupňů sice řešeny shodně, avšak předseda Úřadu původní prvostupňové rozhodnutí zrušil z důvodu, že Úřad provedl nesprávnou právní kvalifikaci případu. Úřad ve svém původním rozhodnutí důvod neplatnosti ochranné známky uplatněný v návrhu zkoumal a podřadil přímo pod ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. i) platného zákona o ochranných známkách, nezabýval se však posouzením otázky rozporu zápisu napadené ochranné známky se zákonem platným v době jeho uskutečnění, tj. se zákonem č. 8/1952 Sb.
14. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s rozkladovými námitkami žalobkyně.
15. Žalobkyně v rozkladu uplatňovala nejprve námitky vytýkající procesní pochybení orgánu I. stupně řízení.
16. K rozkladové námitce, která se týkala porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že žalobkyni nebylo odňato právo vyjádřit se k podkladům řízení, neboť šlo o již o v pořadí druhé projednání věci, kdy již byly dávno shromážděny podklady řízení a správní orgán I. stupně měl pouze rozhodnout o právní otázce zápisné způsobilosti napadené ochranné známky podle zákona č. 8/1952 Sb., platného v době jejího zápisu do rejstříku, tj. vázán právním názorem odvolacího orgánu, vycházel již ze shromážděných podkladů, ke kterým se žalobkyně vyjádřila v původním řízení k oznámení žalovaného ze dne 28. 8. 2013, tj. před tím, než bylo dne 8. 11. 2013 vydáno rozhodnutí žalovaného vracující věc na I. stupeň řízení k novému projednání. Nemohlo tedy dojít k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, když v druhém kole projednání věci nebylo řízení doplňováno o nové podklady.
17. Žalovaný dále odmítl rozkladovou námitku žalobkyně, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s posledním písemným podáním žalobkyně ze dne 4. 4. 2014, v němž žalobkyně vznesla výhrady formálně i obsahově se vztahující již k řízení před vydáním původního rozhodnutí žalovaného ze 8. 11. 2013.
18. Žalovaný k podání žalobkyně ze dne 4. 4. 2014 nejprve pojednal o tom, jak se toto podání časově minulo s prvostupňovým rozhodnutím v této věci ze dne 7. 4. 2014. Uvedl, že toto podání vlastníka nebylo ani perfektní, neboť přílohy byly Úřadu doručeny až 9. 4. 2014. Dále žalovaný k jednotlivým výhradám žalobkyně pod body 1-6 uvedl argumentaci, proč tyto výhrady nemohly mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí.
19. Žalovaný se následně v napadeném rozhodnutí zabýval přezkoumáním stěžejních věcných námitek podaného rozkladu, které se týkaly naplnění pojmových znaků autorského díla - označení „PRIM“, aktivní legitimace navrhovatele a rozporu zápisu napadené ochranné známky se zákonem nebo se staršími právy navrhovatele.
20. K tomu žalovaný pod body 1-66 uvedl seznam dokumentů, z nichž správní orgán I. stupně vycházel, které předložil navrhovatel a vlastník s nimi byl seznámen dne 11. 10. 2013. Dále žalovaný uvedl:

pod body 67-72 dokumenty předložené žalobkyní k poslednímu podání ze dne 4. 4. 2014, pod body 73-82 dokumenty, které přiložila žalobkyně k odůvodnění rozkladu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

pod body 83-89 dokumenty, které předložil navrhovatel jako přílohy ke svému vyjádření k podanému rozkladu, a

pod body 90-100 dokumenty, které předložila žalobkyně k replice k vyjádření navrhovatele k podanému rozkladu.

21. Z uvedené dokumentace žalovaný shledal, že žalobkyně pod body 73-82 uplatnila nová tvrzení a nové důkazy, které se týkají existence autorského díla a jeho autora. Začala tvrdit, že má důkazy o tom, že autorem předlohy podnikové normy PN01 může být Mgr. Jiří R. a že ještě před vytvořením této normy existoval v národním podniku Chronotechna návrh grafického vyobrazení slova „PRIM“ ve formě velmi obdobné podnikové normě PN01, který rovněž mohl být předlohou k jejímu sestavení. K tomu žalovaný odkázal na zásadu koncentrace dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, znamenající, že správní řízení by se mělo odehrávat na prvním stupni řízení. Žalovaný usoudil, že nové argumenty žalobkyně včetně předložených listin mohla žalobkyně uplatnit již v předchozích řízeních, zvláště, jestliže namítaný autor již zemřel v roce 2003. Dle žalovaného nebylo možné zohlednit ani důkazy v podání doručeném Úřadu dne 20. 8. 2014 v replice k vyjádření navrhovatele k podanému rozkladu, neboť ji uplynuly dva měsíce po podání věcného odůvodnění rozkladu. Proto žalovaný nově předložené skutečnosti o novém autorství včetně připojených listin odmítl s poukazem na zmíněnou zásadu koncentrace řízení. Žalovaný dále odmítl rozkladovou námitku, že v rámci přezkoumání všech dokumentů nevzal správní orgán I. stupně v úvahu podání žalobkyně ze dne 11. 10. 2013 obsahující tvrzení o údajně obdobném či velmi blízkém písmu použitém na hodinkách typu „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“ s písmem v podnikové normě PN01, tedy i v napadené ochranné známce. Tato podobnost měla prokazovat, že úprava písma v podnikové normě PN01 nemohla být tvůrčí činností. Žalovaný vysvětlil, že uvedeným podáním se prvostupňový správní orgán dostatečně zabýval, a to i věcným srovnáním slova PRIM s vyobrazením PRIM uvedeným v podnikové normě PN01. Pokud žalobkyně vytýkala, že toto porovnání nebylo předmětem řízení před správními soudy a tedy rozsudky Nejvyššího správního soudu i Městského soudu v Praze vyobrazení slova PRIM na hodinkách PRIM ORLÍK a PRIM DIPLOMAT nevzaly v úvahu, žalovaný poukazoval na možnost žalobkyně tyto skutečnosti prokazovat i v řízení před uvedenými soudy a není důvod, aby Úřad nyní při posuzování skutečnosti, zda označení „PRIM“ v podobě jeho grafické úpravy je autorským dílem nebral v úvahu závěry rozsudků uvedených soudů. Nadto poukázal na závěry soudů, že je to právě Úřad, který disponuje odborníky a má kompetenci v dané věci rozhodnout, zda předmětné grafické označení prim je či není autorským dílem.
22. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí rozsáhle posuzoval všechny tři sporné otázky.
23. a) K námitce naplnění pojmových znaků autorského díla označení PRIM, jež je předmětem napadené ochranné známky, žalovaný nejprve přejal závěr správního orgánu I. stupně o tom, že označení „PRIM“ ve své grafické podobě normy PN01 je autorským dílem, a to na základě již vyřešené otázky v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 10/2011-275 a Městského soudu v Praze č. j. 7 A 258/2011, v nichž soudy jednoznačně potvrdily, že tato podoba slova PRIM je autorským dílem. Nicméně žalovaný se znovu zabýval otázkou autorství v souvislosti s rozkladovými námitkami žalobkyně o tom, že potvrzení existence autorského díla je nezbytné učinit jedině soudním určujícím výrokem a v tomto směru byla podána žaloba na určení, zda slovní grafické označení „PRIM“ je autorským dílem a kdo je jeho autorem, dále, že uvedené rozsudky správních soudů nebylo možné pro posouzení povahy označení jako autorského díla použít a že autorem grafického označení PRIM je zemřelý výtvarník Mgr. Jiří R. a není jím bývalý zaměstnanec národního podniku ELTON Nové Město nad Metují pan Josef Ž.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

24. Žalovaný především uvedl, že přihláška ochranné známky, o niž rozhodovaly správní soudy, má předmět shodný s předmětem řízení o neplatnosti ochranné známky v této věci. Proto byly závěry soudů Úřadem zcela oprávněně aplikovány na předmět napadené ochranné známky. Zdůraznil, že tak existují pravomocné rozsudky potvrzující, že grafické označení v podobě „PRIM“ tvořící předmět napadené ochranné známky je autorským dílem. Neexistuje žádné ustanovení zákona, podle něhož by bylo nutné, aby tato skutečnost byla součástí výroku soudního rozsudku, nikoliv posouzení jen v jeho odůvodnění. Žalovaný zopakoval skutečnosti, které vedly Nejvyšší správní soud a poté i Městský soud v Praze k posouzení, že grafická podoba „PRIM“ je autorským dílem náležejícím mezi tzv. díla malé mince a že nešlo o pouhé překreslení běžného písma, ale o určitou autorskou invenci spočívající v jeho specifickém grafickém ztvárnění. Z předložené žaloby na určení žalovaný zjistil, že žalobkyně se domáhala určení, že licenční smlouva ze dne 31. 8. 2007 mezi panem Josefem Ž. a společností ELTON hodinářská, a.s. je neplatná. Nešlo tedy o určovací žalobu na určení, kdo je autorem podnikové normy PN01, a proto nemůže být o těchto otázkách vydán určovací výrok soudu. Proto ani neexistoval důvod, pro který by Úřad byl povinen řízení přerušit a vyčkat do rozhodnutí soudu o žalobě na určení. Žalovaný oproti tomu poukázal na dokumentaci předloženou navrhovatelem, která prokazuje konzistentnost argumentace navrhovatele a soulad s předloženými doklady o tom, že pan Ž. v roce 1969 vytvořil na pokyn svého nadřízeného podnikovou normu PN01 se záměrem upravit písmo slova PRIM tak, aby se odlišovalo od dosud užívaných verzí. Pan Ž. rovněž prohlásil, že dal zaměstnavateli souhlas s užitím díla. Jak pan Ž., tak jeho nadřízený Ing. Jaroslav Ř. ve svých svědeckých výpovědích před Krajským soudem v Hradci Králové dne 9. 11. 2009 potvrdili vytvoření podnikové normy PN01 v národním podniku ELTON. Žalobkyně přitom nikdy nezpochybnila, že označení „PRIM“ bylo vytvořeno v roce 1969 v národním podniku ELTON a bylo vydáno jako podniková norma. Nikdy netvrdila, že by konečnou podobu písma neupravil pan Ž. a i v žalobě na určení označila za tvůrce podnikové normy PN01 pana Ž. Nyní nově uplatňuje argumentaci, že označení PRIM může být autorským dílem, avšak jeho autorem je zemřelý výtvarník Mgr. Jiří R. Jde o nová tvrzení a nové důkazy k tomu, že autorem díla je Mgr. Jiří R. zemřelý dne xxx, neboť v jeho archivu se údajně objevily důkazy o tom, že on je autorem grafické předlohy, podle níž byla zpracovaná podniková norma PN01 vytvořena. Žalobkyně vychází z poznámky v technické normě PN01, že pro sestavení normy sloužil nápis o šířce 160 mm, zpracovaný graficky externím výtvarníkem, který je výchozí reprodukcí předlohou, dále z výpovědi pana Ž. před soudem, v níž uvedl, že vycházel z úpravy slova, která již byla v podniku Chronotechna, a jeho úkolem bylo toto slovo upravit. Žalobkyně tak vycházela z pravděpodobnosti, že v národním podniku Chronotechna již existoval návrh grafického vyobrazení slova PRIM ve formě velmi obdobné následující podnikové normě PN01 a že toto vyobrazení mohlo být předlohou k vytvoření normy. Tvrdí, že v roce 1969 v národním podniku Chronotechna existovaly dvě podoby graficky zpracovaného písma PRIM v podobné verzi v napadené ochranné známce.
25. Žalovaný o těchto nových tvrzeních uvážil tak, že žalobkyně sice poskytla vyobrazení otištěné v textu věcného odůvodnění rozkladu v grafické úpravě PRIM, avšak avizovaný dokument z archivu nepředložila ani v kopii ani v originále. Žalobkyně neprokázala, že na vyobrazení je písmo vytvořené Mgr. R., nepředložila ani smlouvu o dílo. Vyobrazení na to má s podnikovou normou podobu jen velmi blízkou, nikoli však totožnou, neboť se liší ve všech rozměrových parametrech. Žalovaný zdůraznil, že eventuální předloha k dílu není předmětem tohoto řízení. I kdyby hypoteticky byla předmětem úpravy prováděné panem Josefem Ž. předloha Mgr. R., nejde v předmětném řízení o relevantní skutečnost, neboť tvůrčí činnost byla naplněna i zpracováním takové předlohy. Oproti tomu navrhovatel v reakci na tvrzení žalobkyně předložil tzv. prototypový výkres s vyobrazením loga PRIM, jenž prokazuje mj. též osobu autora pana Josefa Ž. a datum vzniku výkresu 11. 7. 1969 (důkaz č. 86). Poukázal na to, že prototypový výkres obsahuje logo v délce 160 mm, tedy v rozměru, o němž se zmiňuje podniková norma, a tento

prototypový výkres se stal předlohou pro přesné grafické zpracování, které pak bylo předáno externímu výtvarníkovi ke zpracování filmových předloh. Externí výtvarník uvedený v poznámce podnikové normy PN01 dle navrhovatele nepředstavuje autora díla, nýbrž osobu zpracovávající již existující předlohu tak, aby umožnila reprodukci na dokumentech, v daném případě tedy osobu odlišnou jak od pana Ž., tak od Mgr. R. Žalovaný při porovnání argumentace obou účastníků konstatoval, že interpretace žalobkyně neprokazuje, že by existovala předloha písma vypracovaná panem Mgr. R., kterou pan Ž. pouze technicky překreslil.

26. Žalovaný se dále zabýval i ostatními důkazy předloženými žalobkyní k tomu, že autorem písma použitého v technické normě PN01 je Mgr. Jiří R. Šlo o prohlášení dědiců po Mgr. Jiřím R., životopis Mgr. Jiřího R., odborné vyjádření Doc. Mgr. Františka Š. k logotypům ELTON a PRIM, vyjádření Ing. Ireny Adamusové předsedkyně představenstva společnosti EU TECH a.s., několik barevných vyobrazení graficky zpracovaných slov PRIM a ELTON s tím, že žalobkyně žádala o provedení výslechů jmenovaných osob.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil výpovědní hodnotu jednotlivých dokumentů předložených žalobkyní a dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že autorem podnikové normy PN01 nebo předlohy k ní je Mgr. Jiří R. a že je pan Josef Ž. jenom netvůřícím způsobem rozkreslil. Doplnil, že ani navrhovatel, ani žalobkyně nepředložili licenční smlouvu uzavřenou mezi dřívějším či současným vlastníkem napadené ochranné známky a domnělým skutečným autorem díla Mgr. Jiřím R. ani důkazy o tom, že by Mgr. R. nebo jeho dědicové vznášeli své nároky k dílu v době jeho vytvoření a ke vztahu mezi ELTON, národním podnikem a Mgr. R. Jde o skutečnost zakládající důsledky inter partes. Žalovaný k tomu dále poukázal na tehdejší specifiku úpravy zaměstnaneckého autorského díla v ustanovení § 17 zákona č. 35/1967 Sb., kdy zákon na autorské dílo zaměstnanecké pohlížel jako předmět ve společné dispozici, s nímž nakládání bylo podmíněno vzájemným souhlasem zaměstnance a zaměstnavatele. Není pochyb o tom, že pan Josef Ž. dal ELTONu, národnímu podniku jako svému zaměstnavateli k užití písma PRIM v podnikové normě PN01, tedy k užití zaměstnaneckého a autorského díla své svolení. Z uvedených důvodů žalovaný nepovažoval nová tvrzení a důkazy předložené až do rozkladového řízení žalobkyní za způsobitelné změnit závěry prvostupňového rozhodnutí a z těchto důvodů nevyhověl ani návrhům na výslechy svědků. Žalovaný zpochybnil nové důkazy předložené žalobkyní také na základě okolností, za nichž byly tyto důkazy náhodně objeveny v soukromém archivu, pro které nemá žalobkyně ani svědci relevantní důkazy, protože pokud by existovaly dříve, žalobkyně by je ve prospěch svých tvrzení již předložila. Žalovaný vyzdvihl jako podstatné podání důkazu o tom, jaký vztah má Mgr. R. k předmětu napadené ochranné známky. Takový důkaz však žalobkyně svědeckými výpověďmi neavizovala. K dokreslení pochybností ohledně tvrzení žalobkyně žalovaný zmínil další skutečnost, a sice že žalobkyně jako přihlašovatel označení ve znění „PRIM“ pod sp. zn. O-487135, jehož podoba je totožná s předmětem napadené ochranné známky doložila jako důkaz usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ve věci dědického řízení po zemřelé Doře N., dědičce po zemřelém Mgr. Jiřím R. (č. j. 26 D 835/2009-93) obsahující soupis majetku. V tomto soupise se však nenachází tvrzená krabice s filmy, která dle žalobkyně a jeho svědků má obsahovat důkaz o autorství Mgr. R. k předmětu napadené ochranné známky. Žalovaný tak shrnul, že žádný z důkazů předložených žalobkyní k prokázání skutečností, že autorem díla, které je obsaženo v předmětu napadené ochranné známky je Mgr. Jiří R.
28. b) K námitce nedostatku aktivní legitimace navrhovatele, která závisela na právní posloupnosti navrhovatele a z ní vyplývající práva ke grafickému označení „PRIM“ žalovaný nejprve argumentoval, proč zkoumal právní posloupnost navrhovatele od roku 1988 a nikoliv od roku 1969, a to proto, že žalobkyně sama odůvodňovala přerušování právní kontinuity v důsledku privatizace v roce 1990, proto se žalovaný soustředil na toto žalobkyní zpochybňované období. Nicméně uvedl, že z důkazu použitých v řízení je zřejmá nepřerušovaná právní kontinuita

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

navrhovatele nejen od roku 1988, nýbrž již od existence národního podniku ELTON, který vznikl jako samostatný právní subjekt k 1. 1. 1969. Od roku 1980 byl včleněn v právní formě koncernového podniku jako vnitřní organizační jednotka - odštěpný závod v rámci koncernového podniku TESLA Elektronické součástky, koncern Rožnov. Po změně koncernu a jeho organizačních složek na státní podniky z něj byla vyčleněna společnost ELTON Nové Město nad Metují a dne 28. 6. 1990 byla zapsána do obchodního rejstříku jako samostatný subjekt. Žalovaný považoval za účelový výklad žalobkyně, že by právní poslušnost navrhovatele byla přerušena skutečností, že na koncernový podnik TESLA - elektronické součástky měl z podniku ELTON, Nové Město nad Metují přejít veškerý majetek práva a závazky přičemž podnik ELTON byl z rejstříku vymazán. Žalovaný z dokladů o právní existenci navrhovatele, a to z důkazů uvedených pod body 1, 21, 22, 28, 29, 30, 32, 71-74 zjistil, že podnik ELTON vždy sídlil v Novém Městě nad Metují, vždy se zabýval hodinářskou činností a v souvislosti s touto činností vždy zpravoval konkrétní majetek a vykonával s tím související práva a povinnosti, bez ohledu na to, zda existoval jako samostatná právní entita nebo byla součástí vyššího organizačního celku – koncernu TESLA-elektronické součástky, později státní podnik Rožnov. I formálně přešla majetková a ostatní práva a povinnosti aktem politicko-ekonomického opatření na vyšší organizační celky. Ve skutečnosti však začleněné organizace nakládaly s těmito aktivy a pasivy samostatně. Podle delimitační dohody uzavřené mezi ELTON státním podnikem a státním podnikem TESLA-elektronické součástky (po vyčlenění podniku ELTON z Tesly-elektronické součástky, koncernu Rožnov) přešla zpět všechna práva, závazky, oprávnění a další majetek včetně práv a závazků k průmyslovému a jinému duševnímu vlastnictví na podnik ELTON. Tím zcela zřejmě přešla i práva k zaměstnaneckému autorskému dílu, neboť ta nemohla být v důsledku existující právní úpravy dle zákona č. 35/1967 Sb. převedena. Nově vzniklý podnik ELTON měl jako označení pro své výrobky užívat i nadále značku „PRIM“. Je to zřejmé, z delimitační dohody, ale i z doložených ujednání o tom, pro koho z podniků Chronotechna nebo ELTON má být značka registrována jako ochranná známka (důkazy 24-27). Žalovaný uzavřel, že právní nástupnictví navrhovatele po národním podniku ELTON nebylo přerušeno včleněním podniku do koncernu TESLA-elektronické součástky Rožnov. Navrhovatel je tedy právním nástupcem po národním podniku ELTON Nové Město nad Metují. Ten se stal držitelem práv vyplývajícím z vytvořené podnikové normy PN01 a stal se i držitelem majetkových práv k vyobrazení slova PRIM v této normě. Proto navrhovateli jako právnímu nástupci po národním podniku ELTON svědčí aktivní legitimace k podání návrhu na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou.

29. c) K námitce překročení oprávnění Úřadu při zkoumání zápisné způsobilosti ochranné známky nad rámec povinnosti uložené mu v původním řízení žalovaným, žalovaný uvedl, že i když svým rozhodnutím ze dne 8. 11. 2013 výslovně nezavázal správní orgán 1. stupně k tomu, aby zkoumal rozpor zápisu ochranné známky s ustanovením § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb., správní orgán 1. stupně vycházel z toho, že návrh navrhovatele neobsahoval bližší konkretizaci ohledně právní kvalifikace neplatnosti ochranné známky a jako právní důvod uplatnil ustanovení § 2 zákona č. 8/1952 Sb. Správní orgán I. stupně tedy zohlednil všechny skutkové okolnosti a zjistil, že naplňují i skutkovou podstatu uvedenou v § 2 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, jemuž odpovídá i důvod zápisné nezpůsobilosti dle § 4 písm. l) nyní platného zákona. Žalovaný připomněl, že předmětem sporu je jediné konkrétní vyobrazení slova PRIM v podobě podnikové normy PN01 a že toto označení bylo u původního vlastníka napadené ochranné známky národního podniku Chronotechna Šternberk určeno pro označování výrobku navrhovatele. Tedy zejména pro označování náramkových hodinek, ale rovněž hodin, přičemž tímto konkrétním označením byly také skutečně výrobky navrhovatele dlouhodobě označovány. Tato skutečnost byla žalobkyni dlouhodobě známa, znepochybňovala ji, a proto posouzení těchto skutečností je z hlediska ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) vedle tvrzení navrhovatele dle ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zjevně na místě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

30. Žalovaný rovněž usoudil, že správní orgán I. stupně nepřekročil ani rámec podaného návrhu v tom, když zkoumal zápisnou způsobilost dle ustanovení § 4 písm. g) a m) zákona č. 441/2003 Sb. aniž by o tom rozhodoval ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na nezbytnost pochopení právní úpravy uvedené v ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., která neplatnost již zapsané ochranné známky také spojuje se skutečností, že její zápis představuje rozpor rovněž s ustanovením zákona č. 441/2003 Sb. Proto poté, co prvostupňový orgán zjistil, že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 8/1952 Sb., musel dále zkoumat, zda lze její neplatnost shledat i dle zákona č. 441/2003 Sb. Tedy posoudit zápisné překážky podle obou těchto zákonů. Zjistil při tom, že skutkovým tvrzením, na něž byla uplatněna ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb. odpovídají ustanovení § 4 písm. g) a písm. m) citovaného zákona, ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. pak má ekvivalent veřejnoprávního charakteru v ustanovení § 4 písm. i) a uplatněný důvod tvoří přímo skutkovou podstatu ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. Protože rozpor zápisu napadené ochranné známky se v souladu s ustanovením § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. posuzuje podle zákona platného v době jejího zápisu, jímž byl zákon č. 8/1952 Sb., musí výrok rozhodnutí obsahovat ustanovení tohoto zákona, nikoliv ekvivalenty obsažené v zákoně č. 441/2003 Sb. Proto byla ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí správně vyznačena ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 8/1952 a ve výroku II. je pak vyznačeno ustanovení § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., které představuje překážku zápisu napadené ochranné známky podle současně platného zákona. Pokud jde o námitku rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., tedy námitku klamavosti, žalovaný uvedl, že napadená ochranná známka je zapsána pro výrobky shodné a vysoce podobné s hodinkami označenými předmětným označením PRIM, které spotřebitelé byli zvyklí spojovat s výroky navrhovatele. V době zápisu si tehdejší úřad mohl být vědom situace na trhu, nikoliv však skutečnosti, že přihlašované označení je zaměstnaneckým autorským dílem. Žalobkyně také poukazovala na to, že její jednání při podání přihlášky ochranné známky bylo jednáním v dobré víře, tedy není dána skutková podstata ustanovení § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., když poukázala na to, že původní koncernový podnik ELTON ještě před podáním přihlášky jednal s koncernovým podnikem Chronotechna o uzavření licenční smlouvy a bylo mu známo opatření generálního ředitele TESLA-elektronické součástky, jež uložilo oběma podnikům uzavřít známkovou licenční smlouvu. Žalobkyně dovozovala, že tomuto opatření se musel při svém rozhodování podřídit i tehdejší úřad při zápisu ochranné známky. Žalovaný k těmto rozkladovým námitkám poukázal na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 19/93 a I.ÚS 137/2003, z nichž vyplývá, že zápisnou způsobilost nelze v současnosti hodnotit tak, jak by bývala byla hodnocena v době podání přihlášky ochranné známky, neboť takové hodnocení by bylo poplatné tehdejší době a vládnoucímu režimu. Žalovaný souhlasí s právní kvalifikací, kterou učinil správní orgán I. stupně, neboť obecně klamavé chování v sobě vlastně vždy zahrnuje určitou míru nedobré víry. I když tvrzení žalobkyně o poměrech tehdejší doby jsou pravdivá, nezakládají přesto absenci nedobré víry, neboť existují silnější skutečnosti, které jí potvrzují. Takovou skutečností je smysl vytvoření podnikové normy PN01 v podobě označení PRIM a záměr, aby nově vzniklý národní podnik ELTON Nové Město nad Metují mohl kontinuálně používat značku „PRIM“ a pro odlišení od národního podniku Chronotechna bylo potřeba vytvořit jeho odlišnou podobu. Není tak pochyb o tom, že označení „PRIM“ bylo vytvořeno proto, aby je na svých výrobcích užíval národní podnik ELTON Nové Město nad Metují. Tento podnik je také na svých výrobcích užíval, přičemž žalobkyně tuto skutečnost nikdy nezpochybňovala. Přesto tehdy při přihlášce ochranné známky převládl názor formální správnosti nad správností věcnou. Všechny zainteresované subjekty, včetně nadřízených ministerstev vážně jednaly o zápisu a poté o převodu napadené ochranné známky pro společnost ELTON (důkazy 59-62 a 40-47). Obě společnosti průběh jednání o prosazování ochranné známky ovlivňovaly ve svůj prospěch. Tedy nebyly pouze pasivními činiteli, a přestože označení „PRIM“ bylo vytvořeno a dlouhodobě jej užíval ELTON, národní podnik, projevil podnik Chronotechna a její právní nástupce EUTECH,

akciová společnost silnou vůlí, aby toto označení bylo registrováno pro ně. Žalovaný souhlasí s názorem navrhovatele, že pokud byl vydán protiprávní pokyn generálního ředitele, zasahující do autorského práva a současně i pokyn přičící se tehdy platnému zákonu o ochranných známkách ohledně zákazu klamavosti a podnik Chronotechna tento pokyn uposlechl, přičemž označení „PRIM“ fakticky neužíval, nemohl jednat v dobré víře.

31. Žalovaný konečně nevešel ani na námitku žalobkyně, že není relevantní, že podnik následně společnost ELTON, hodinářská užívá předmětné označení PRIM dlouhá léta a že Úřad měl postupovat podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. a návrh navrhovatele po uplynutí zákonné pětileté lhůty zamítnout. K tomu žalovaný uvedl, že dlouhodobost užívání označení PRIM ze strany podniku ELTON a jeho nástupců byla právě důvodem pro konstatování klamavosti zápisu napadené ochranné známky dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb. Navrhovatel právo dřívějšího uživatele nezapsaného označení nevznesl tak, aby tento důvod v řízení vůbec nevznikl.
32. 31. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

33. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že napadenou ochrannou známkou nabyla do svého výlučného vlastnictví v roce 2001 s datem přednosti k 11. 9. 1984. Žalobkyně tvrdí, že prohlášením ochranné známky za neplatnou po její téměř 30leté existenci došlo k zásadnímu zásahu do práv žalobkyně, kdy žalobkyně ztratila veškeré výhody spojené s vlastnictvím ochranné známky a o vlastnictví známky tak přišla.
34. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila několik žalobních bodů.
35. Předně namítala nepřiměřenou délku správního řízení, kdy první rozhodnutí ve věci ohledně neplatnosti ochranné známky bylo úřadem vydáno dne 12. 2. 2007, přičemž toto rozhodnutí bylo zrušeno žalovaným až dne 8. 11. 2013 a finální pravomocné rozhodnutí vydal žalovaný až 17. 10. 2014. Trvání správního řízení více než 8 let nepovažuje žalobkyně za dobu přiměřenou. Důsledkem toho je značná právní nejistota a porušení ustanovení § 6 správního řádu. Postup úřadu tak považuje za nesprávný úřední postup ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb.
36. Žalobkyně dále spatřovala procesní pochybení Úřadu v tom, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Toto své tvrzení opírá o následující skutečnosti:
37. Žalobkyně v rámci věcného odůvodnění rozkladu a následně ve své replice předložila zásadní, zcela nové důkazy o tom, že grafické provedení slova PRIM bylo vysoce pravděpodobně vytvořeno jinou osobou, než tvrdí navrhovatel. Žalobkyně zkoumala různé archivy a dohledávala další doklady o tom, že před vznikem podnikové normy PN01 bylo označení PRIM ve slovním i grafickém provedení užíváno původním přihlašovatelem předmětné ochranné známky. Ke zkoumání archivů žalobkyně přikročila v reakci na rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, neboť před tím žalobkyně neměla důvod nalézat jakýkoli důkaz k autorství předmětného označení, nemohla žalovaného informovat o něčem, co jí nebylo známo. Žalobkyně nové skutečnosti a důkazy o autorství neuvédla a neprokázala dříve, neboť žalovaný nevyzval žalobkyni k doložení bližších faktů či okolností zjištění nových skutečností a důkazů o autorství označení. Žalovaný měl rovnocenně vyzvat žalobkyni k předložení jakýchkoliv bližších faktů stejně tak, jak to učinil ve vztahu k navrhovateli výzvou ze dne 10. 11. 2006. Dle žalobkyně neobstojí obhajoba žalovaného, že tak musel učinit, jelikož by jinak nemohl v řízení pokračovat,

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

neboť pokud navrhovatel nedoložil, že mu náleží právo návrh podat, měl žalovaný návrh společnosti ELTON, hodinářská a.s. zamítnout. Úřad rovněž odmítl důkazy žalobkyně předložené dne 20. 8. 2014 o okolnostech s tím, že byly předloženy po lhůtě k podání odůvodnění rozkladu. V předchozím řízení však po podání rozkladu navrhovatele dne 12. 3. 2007 umožnil, aby tato společnost předkládala žalovanému další důkazy. Tím porušil zásadu rovnosti účastníků ve správním řízení, s dopadem na zjištění stavu věci, neboť připuštění nových skutečností a důkazů by mělo rozhodující vliv na konečné rozhodnutí ve věci.

38. V další části žaloby žalobkyně namítala nesprávné posouzení autorskoprávních aspektů projednávané věci, tj. výchozí otázku existence autorského díla. Vytýká, že žalovaný pominul rozdíl mezi existencí autorského díla a určením konkrétního autora případného autorského díla. Původní právní názor žalobkyně, že grafické vyobrazení slova PRIM v podnikové normě nepředstavuje autorské dílo nelze směřovat s určením a posouzením, kdo podnikovou normu vytvořil a na jakém základě. Odlišný právní názor žalobkyně na existence autorského díla nemůže být v rozporu se skutkovými tvrzeními o vzniku samotného vyobrazení slova PRIM. Žalobkyně má za to, že pokud žalovaný považuje vyobrazení slova PRIM v podnikové normě za autorské dílo, pak je třeba posuzovat i navazující aspekty, tedy na základě jaké předlohy tak učinil pan Ž. a zda zpracování této předlohy představovalo tvůrčí činnost pana Ž. Zjednodušující závěr žalovaného, že pokud je grafické vyobrazení autorským dílem, je jeho autorem bez dalšího pan Ž., je nepodložený.
39. Žalobkyně v žalobě následně přechází k otázce autorství předmětného označení, kde za nesprávný názor žalovaného považuje jeho posouzení, že se jedná o autorské dílo, ačkoliv otázka, zda podniková norma PN01 představuje nebo nepředstavuje autorské dílo, je předmětem žaloby na určení u Krajského soudu v Hradci Králové na základě žaloby podané žalobkyní dne 8. 1. 2014. Žalobkyně dovozuje, že žalovaný nemůže bez dalšího bližšího odůvodnění kvalifikovat předmětné označení jako autorské dílo na základě pouze teoretického pojmu díla tzv. malé mince. To vychází z německé právní úpravy určené pro posouzení určité snížené tvůrčí hranice pro vznik autorskoprávní ochrany, což však není českému právnímu řádu vlastní. Pojem díla tzv. malé mince v českém právním řádu nepředstavuje nižší požadavky na existenci autorského díla obdobně jako v německém právním řádu a ten není v dané věci aplikovatelný.
40. Žalobkyně v otázce autorství předmětného označení považuje za výchozí důkazní prostředek text předmětné podnikové normy, kde je uvedeno, že pro sestavení normy sloužil nápis zpracovaný externím výtvarníkem, který je výchozí reprodukční předlohou. Žalovaný se však s existencí a obsahem této předlohy nevypořádal. Žalovaný by měl posoudit konkrétní vznik autorského díla dle textu podnikové normy, kdy žalobkyně doložila, že externím výtvarníkem ve smyslu uvedeného textu měl být pan Mgr. Jiří R.. Po úmrtí pana Mgr. Jiřího R. jsou v současné době oprávněni k výkonům všech majetkových autorských práv manželé J. Tato oprávnění na ně přešla na základě dědických řízení v konečné podobě na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6. Žalovaný však samotný přechod majetkových autorských práv na manželé J. odmítl s tím, že v dědických usneseních nejsou odkazy na konkrétní hmotné substráty, které by byly nositeli autorských děl. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na odlišnosti hmotného substrátu autorského díla od samotného autorského díla. Poukazuje na autorskoprávní ochranu danou v ustanoveních § 9 odst. 3 a v § 9 odst. 2 autorského zákona. Dovozuje, že je bez významu, zda dědici po Mgr. R. nabyli na základě dědických usnesení samotné hmotné předměty, jejichž prostřednictvím také mohlo být autorské dílo vyjádřeno. Žalovaný se mýlí, pokud popis uvedeného hmotného substrátu by bezpodmínečně musel být uveden v dědickém usnesení. Za nepodložený závěr žalobkyně považuje i výklad žalovaného, že dědická usnesení odkazují na majetková práva vedená u společnosti Gestor, čímž pomíjí, že majetková práva přecházejí na dědice již ze zákona a není třeba jakákoli jejich další registrace či zápis. Kolektivní práva zpracovaná Gestorem vznikají také již přímo ze zákona. Registrace těchto práv nebo její absence

má v tomto ohledu pouze informační funkci. Zpochybňuje-li žalovaný majetková práva dědiců po Mgr. Jiřím R., považuje žalobkyně takový závěr za nesprávný a vybočující z posouzení autorskoprávní stránky posuzované věci.

41. Na základě uvedeného žalobkyně shrnula, že pro návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou je pro navrhovatele stěžejní, aby sám prokázal vlastní aktivní legitimaci, kterou nelze dle ustanovení § 32 a § 7 písm. i) zákona o ochranných známkách dovozovat pouze jako možná, představitelná, pravděpodobná a toliko domněnkou, avšak musí být postaveno na jisto, že taková práva autorovi náležejí.
42. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobkyně dále vytýká neprovedení ústního jednání ve věci a neprovedení výslechů, a to dědičky po Mgr. Jiřím R. JUDr. J.-P. a zpracovatele odborného posouzení Doc. Mgr. Františka Š. Žalobkyně je toho názoru, že některé okolnosti, např. objevení materiálu v archivu po Mgr. R. lze zjistit pouze výsledkem navrhované svědkyně, neboť nelze po žalobkyni spravedlivě požadovat, aby předložila listiny či jiný důkaz, který není v jeho držení. Odborné vyjádření Doc. Š. žalovaný odmítl s tím, že nemá podobu notářského zápisu a neobsahuje žádnou dokumentaci. Nicméně výslech tohoto odborníka žalovaný odmítl. Žalobkyně dále zpochybňuje posouzení žalovaného ohledně typu písma vytvořeného Mgr. Jiřím R. s odkazem na webovou rešerši, kterou prezentuje v napadeném rozhodnutí, avšak tato nebyla provedena jako důkaz. Žalobkyně akcentuje význam vyobrazení slov PRIM a ELTON v různých grafických provedeních, vytvořených Mgr. R., které se žalobkyni podařilo získat z archivu. Na uvedených dokladech jsou vyobrazena různá slovně grafická provedení slov PRIM a ELTON, vytvořená Mgr. Jiřím R. včetně provedení chráněného jako napadená ochranná známka. Tyto doklady navíc obsahují viditelné popisky psané vlastním rukopisem Mgr. Jiřího R. Z dokladů plyne vývoj samotného loga chráněného jako ochranná známka. Tyto doklady však žalovaný odmítl s poukazem na to, že toto nelze přijmout jako důkaz o originalitě tvorby Mgr. Jiřího R. Oproti tomu pozitivně hodnotí důkaz společnosti ELTON hodinářská, a.s., na kterém je slovo PRIM uvedeno samostatně a na ciferníku hodinek. To však neprokazuje, jak měl k výslednému provedení tvrzený autor pan Ž. údajně dospět. Žalobkyně trvá na tom, že předloženými doklady prokázala, že grafickou předlohou prototypového výkresu a následně podnikové normy PN01 bylo grafické vyobrazení PRIM vytvořené Mgr. Jiřím R. Je vyloučeno, aby ke grafickému vyobrazení loga PRIM dospěli nezávisle na sobě jak Mgr. Jiří R., tak pan Ž. Lze dospět k závěru, že pan Ž. logo vytvořené Mgr. Jiřím R. maximálně technicky překreslil na výkresy pro využití v podniku ELTON, což bylo jeho pracovní zaměření. Jak uvedl sám pan Josef Ž. v protokolu o výslechu svědka ze dne 11. 11. 2009 úpravu slova vyhotovil podle nákresu a provedl podrobný technický výkres.
43. Žalobkyně v návaznosti na uvedené namítá nesprávné hodnocení důkazů žalovaným, kdy žalovaný byl důkazy povinen hodnotit ve vzájemné souvislosti, nikoliv samostatně a pokud by tak učinil, dospěl by k závěru, že doklady předložené žalobkyní minimálně prokazují skutečnost, že autorem loga PRIM nebyl pan Ž.
44. K hodnocení žalovaného, že ani Mgr. Jiří R. ani dědici po něm se již dříve nezajímali o svá práva k označení PRIM, ačkoliv jim muselo být známo jeho veřejné užívání společností ELTON, hodinářská, a.s., žalobkyně poukazuje na to, že i společnost ELTON, hodinářská, a.s. podala návrh na prohlášení neplatnosti známky až v roce 2006. Stejnou optikou měl žalovaný hodnotit i skutečnost, že pan Ž. podepsal prohlášení o tvrzeném autorském díle až v roce 2001, tedy poté, co společnost EUTECH, akciová společnost podala proti společnosti PRIM s.r.o. a společnosti ELTON hodinářská a.s. žalobu, ve které požadovala mimo jiné náhradu škody. Pokud by společnosti ELTON hodinářská, a.s. a panu Ž.ovi náležela práva autorská, nepochybně by tato práva uplatnili daleko dříve. Nadto společnost ELTON hodinářská, a.s. uplatňovala své výlučné

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

právo na základě uvedení výrobků označených „PRIM“ na trh v roce 1969 a zisku jistého věhlasu u spotřebitelské veřejnosti, nikoliv autorskými právy.

45. Žalobkyně dále uvádí, že předmětné slovně grafické vyobrazení slova PRIM vytvořené Mgr. Jiřím R. je zapsáno v rejstříku předmětu ochrany vedeného u Ochranné organizace autorské – sdružení autorů děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl pod evidenčním číslem 140594. Žalobkyně pak získala od dědiců autorských práv po Mgr. Jiřím R. práva užívat toto označení na základě výlučné licenční smlouvy.
46. Na základě uvedeného žalobkyně shrnula, že pro návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou je pro navrhovatele stěžejní, aby sám prokázal vlastní aktivní legitimaci, kterou nelze dle ustanovení § 32 a § 7 písm. i) zákona o ochranných známkách dovozovat pouze jako možnou, představitelnou, pravděpodobnou a toliko jako domněnku, avšak musí být postaveno na jisto, že taková práva autorovi náleží.
47. V uvedené souvislosti se žalobkyně se dále v podané žalobě vrací k otázce aktivní legitimace navrhovatele společnosti ELTON hodinářská a.s. námitkou přerušení právní kontinuity a tvrzením, že společnost ELTON hodinářská a.s. není právním nástupcem národního podniku ELTON. Namítá, že žalovaný byl povinen zkoumat právní nástupnictví už od roku 1969. Tvrdí, že k přerušení právního nástupnictví došlo minimálně při tzv. privatizaci, přičemž je pochybné i právní nástupnictví současné společnosti ELTON hodinářská a.s. v roce 2000 v souvislosti s tzv. rozdělením společnosti. Žalovaný však ve svém posouzení právní posloupnosti vychází toliko z toho, že společnost ELTON hodinářská a.s. sídlí v Novém Městě nad Metují, kde sídlil i národní podnik ELTON a jakým předmětem činnosti se zabývá, nikoli tím, zda přechod práv skutečně plyne z předložených dokladů. Žalovaný vyzdvihuje delimitační dohodu uzavřenou mezi státním podnikem ELTON a státním podnikem TESLA-elektronické součástky. Zapomíná však na notářský zápis 8NZ182/92, 8NZ205/92 ze dne 23. 4. 1992, dle kterého z uvedeného státního podniku měla na společnost ELTON přejít všechna práva a povinnosti státního podniku s výjimkou práv průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví. Žalobkyně se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 22/2007-120, který potvrzuje skutečnost, že k přechodu práv z průmyslového a jiného duševního vlastnictví nedošlo, když toto zakladatelská listina výslovně vyloučila. Žalobkyně je přesvědčena, že výklad zákona č. 92/91 Sb. žalovaným je nesprávný, je v rozporu s principy definice duševního vlastnictví a odporuje zakladatelské listině společnosti ITec group a.s., znění zákona č. 92/1991 Sb., tak i stanovisku Nejvyššího správního soudu.
48. V poslední řadě žalobkyně namítá, že žalovaný zkoumal zápisnou způsobilost nad rámec povinností uložené mu žalovaným, zejména nad rámec podaného návrhu. Navrhovatel v podaném návrhu tvrdil porušení ustanovení § 2 zákona č. 8/1952 Sb. a to výlučně z hlediska písm. c) citovaného zákona. Tedy, že ochrannou známkou nemohla být značka, jejíž používání by odporovalo obecnému zájmu anebo mezinárodní úmluvě nebo zvyklosti. Žalobkyni nebylo v řízení známo, že byl návrh podán i z důvodu tvrzeného klamání spotřebitele, pro který nakonec správní orgán prohlásil ochrannou známkou za neplatnou. Žalovaný není oprávněn nepřipustně rozšířit původní návrh navrhovatele, aniž by zahájil nové řízení nebo obeznámil žalobkyni, že došlo k rozšíření návrhu.
49. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
50. Žalobkyně v dalším podání předložila soudu seznam listin pod písmeny A až Z, jimiž navrhla provedení dokazování před soudem na podporu svých tvrzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

IV. Vyjádření žalovaného

51. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně zdůraznil, že argument nepřiměřené délky správního řízení žalobkyně vznesla až v podané žalobě, proto se žalovaný s touto výtkou nemohl v napadeném rozhodnutí vypořádat. V rozkladu žalobkyně tuto námitku neuplatnila. Žalovaný poukazuje na nekonzistentní a účelovou argumentaci, v níž žalobkyně namítá nepřiměřeně dlouhé správní řízení, ačkoliv se v podaném rozkladu domáhala dalšího odkladu rozhodnutí a v závěru žaloby vyčítá žalovanému, že se snažil věc v posledním půlroce rychle uzavřít. Žalovaný tak dovozuje, že si žalobce účelově otevírá cestu pro uplatnění náhrady škody dle zákona č. 82/1998 Sb.
52. Posouzení nových skutečností a důkazů byl žalovaný nucen odmítnout s poukazem na zásadu koncentrace řízení zakotvenou v ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, neboť tyto nové skutečnosti a důkazy žalobkyně uplatnila ve věcném odůvodnění rozkladu ze dne 9. 6. 2014 a následně v replice ze dne 20. 8. 2014, tj. po lhůtě k podání rozkladu stanovené v § 42 odst. 3 zákona o ochranných známkách. Jestliže existovaly prokazatelné důkazy o skutečnostech, které žalobkyně nově tvrdila, pak neexistuje logický důvod, aby je nepředložila nejpozději na výzvu úřadu učiněnou v dopise ze dne 31. 7. 2014. Nicméně tyto nové skutečnosti a důkazy žalovaný posoudil v tom smyslu, zda nezakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí. Protože se žalovaný novými skutečnostmi a důkazy uplatněnými opožděně ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu žalovaný nemohl zabývat, neshledává žalovaný důvodnou námitku žalobkyně, že ji nevyzval k uvedení a doložení bližších faktů a důkazů o objevení se nových skutečností a důkazů o autorství předmětného označení. Oproti tomu výzva navrhovateli společnosti ELTON hodinářská a.s. byla učiněna ve zcela jiné situaci, kdy bylo nutno postavit na jisto aktivní legitimaci navrhovatele v důsledku zpochybnění této legitimace žalobkyní.
53. K námitce nedostatku kompetence žalovaného posoudit, zda je napadené označení „PRIM“ v grafické podobě autorským dílem, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, v němž vysvětloval obecnou kompetenci úřadu pro oblast průmyslového vlastnictví a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 22/2007-120 potvrzující rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 190/2005-64, kde se soudy k odbornosti úřadu a způsobilosti takovou otázku posoudit vyjádřili. Skutečnost, že předmětné označení „PRIM“ je autorským dílem byla potvrzena i rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 10/2011-275 a Městského soudu v Praze sp. zn. 7 A 258/2011. Žalovaný proto neshledal důvod, proč by měl vyčkat na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové o žalobě na určení, zda podniková norma PN01 představuje autorské dílo či nikoliv. Dle žalovaného se napadené rozhodnutí dostatečně vypořádalo i s otázkou, kdo je autorem předmětného grafického označení v podobě „PRIM“, a proto se ve svém vyjádření omezil pouze na shrnutí, že žalobkyně se se svým tvrzením o tom, že autorem podnikové normy PN01 je Mgr. Jirí R. ocitla v důkazní nouzi a žalovaný považuje za nesporné, že písmo vyobrazené v podnikové normě PN01 je autorským dílem zaměstnaneckým, jehož autorem je pan Ž., bývalý zaměstnanec národního podniku ELTON.
54. K žalobní námitce neprovedení ústního jednání žalovaným a odmítnutí výslechu svědků, žalovaný uvedl, že tyto návrhy učinil žalobce až v podání ze dne 20. 8. 2014 po zákonem stanovené lhůtě k podání věcného odůvodnění rozkladu a přestože tyto návrhy musely být žalovaným odmítnuty s odkazem na ustanovení § 42 odst. 3 zákona o ochranných známkách, žalovaný se jimi zabýval v tom směru, že v napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč tyto navrhované důkazy neprovedl. Uvedené obdobně platí i pro hodnocení odborného posouzení Doc. Š k otázce autorství předmětného označení datovaného dne 12. 8. 2014, předložené žalobkyni až v podání ze dne 20. 8. 2014. Nad rámec uvedeného žalovaný uvedl, že formu tohoto odborného posouzení hodnotil z hlediska neobvyklostí tohoto odborného vyjádření ve srovnání s listinami tohoto druhu předkládaných Úřadu a dále se věnoval posouzení typu písma, u něhož

nalezl rozpory, což mělo vliv na vypovídací hodnotu tohoto důkazu. Žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tvrzeními žalobkyně o autorství Mgr. R. a i ke způsobu hodnocení důkazů, odkázal na napadené rozhodnutí a na odůvodnění, v němž hodnotil podklady a důkazy v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu.

55. Žalovaný uvádí, že obdobně jako důkazy předchozí, žalobkyně až v žalobě vznesla i argument o zápisu grafického označení „PRIM“ v rejstříku předmětu ochrany vedeného OOA-S, proto se žalovaný s tímto argumentem nemohl vypořádat. V průběhu celého řízení ani v rozkladu žalobkyně tuto skutečnost neuplatňovala. Nad rámec uvedeného žalovaný podotkl, že ani případná registrace předmětného označení v rejstříku vedeného OOA-S nemůže nic změnit na závěrech napadeného rozhodnutí.
56. K otázce aktivní legitimace společnosti ELTON hodinářská, a.s. žalovaný poukázal na to, že se otázkou právního nástupnictví této společnosti jako navrhovatele v napadeném rozhodnutí důkladně zabýval. Na jeho závěrech nemůže nic změnit ani námitka žalobce o nesprávném výkladu zákona č. 92/1991 Sb. uplatněném rovněž až v žalobě. Nicméně poukázal na to, že výkladem tohoto zákona se detailně zabýval správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí.
57. K otázce tvrzeného rozporu napadené známky se zákonem žalovaný uvedl, že i když ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 8. 11. 2013 výslovně nezavázal orgán I. stupně zkoumat rozpor zápisu napadené ochranné známky ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb., správní orgán I. stupně vycházel z návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, kde navrhovatel právní důvody uplatnil dle ustanovení § 2 zákona č. 8/1952 Sb. bez bližší konkretizace. V dalším podání pak specifikoval, že odpovídají i v současnosti platnému zákonu č. 441/2003 Sb., v jeho ustanovení § 4 písm. l)
58. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Replika žalobkyně

59. Žalobkyně v podané replice sdělila soudu, že dne 12. 2. 2015 zjistila nový důkaz, jímž má být listina označená jako „Zápis z porady o projednání požadavku závodu Nové Město nad Metují o přiznání podnikové samostatnosti“ ze dne 18. 12. 1968. Z tohoto dokumentu vyplývá, že dne 18. 12. 1968 bylo projednáno užívání ochranné známky PRIM pro závod Nové Město nad Metují v novém grafickém provedení s odkazem na Delimitační dohodu ze dne 10. 12. 1968. Zde závod Nové Město nad Metují předložil podniku Chronotechna několik návrhů nového grafického provedení vytvořených výtvarníkem Mgr. Jiřím R. Dle stanoviska podniku Chronotechna mělo být užíváním označení „PRIM“ v nové grafické úpravě povoleno až po uzavření smlouvy nebo licence mezi oběma podniky. Dle žalobkyně tento nově zajištěný doklad potvrzuje, že Mgr. Jiří R. skutečně vytvořil několik návrhů loga PRIM a národnímu podniku ELTON nemohla vzniknout žádná práva, když k 1. 1. 1969 neměl právní subjektivitu. Tento důkaz vyvrací autorství pana Ž. k předmětnému označení. Z nového důkazu plyne, že sami pracovníci závodu ELTON, Nové Město nad Metují dne 18. 12. 1968 ještě před osamostatněním podniku ELTON uvedli, že návrhy nového grafického provedení byly vytvořeny, nikoliv zpracovány, výtvarníkem Jiřím R.
60. Žalobkyně dále obhajovala svůj postup při předkládání důkazů řádně a včas v důsledku toho, jak odhalovala nově zajištěné důkazy v archivu a v době, kdy jednotlivé doklady získala. Zdůraznila, že novou skutečnost ohledně autorství Mgr. Jiřího R. uplatnila ve lhůtě pro podání rozkladu. Nejedná se však o novou skutečnost vzhledem k tomu, že samotná podniková norma PN01 je hodnověrným důkazem v poznámce, že pro její sestavení sloužil nápis zpracovaný graficky externím výtvarníkem. Žalobkyně dále vytýká, že žalovaného nezajímá zásadní věc, totiž že skutečným autorem loga je zcela jiná osoba, než tvrdí osoba zúčastněná na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

. VI. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení.

61. Společnost ELTON hodinářská, a.s. jako osoba zúčastněná na řízení ve svých vyjádřeních učiněných v průběhu řízení před soudem nejprve vyvracela jednotlivé námitky žalobkyně, zásadně se však vyjádřila především k námitkám žalobkyně o rozhodnutí žalovaného jdoucím nad rámec návrhu a následně i k nově předloženým důkazům.
62. Uvedla, že dle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. je Úřad oprávněn prohlásit ochrannou známku za neplatnou v řízení zahájeném na návrh nebo i z vlastního podnětu. Je tedy oprávněn prohlásit ochrannou známku za neplatnou i bez návrhu, pokud z úřední činnosti Úřadu vyjdou najevo takové skutečnosti, které zakládají neplatnost ochranné známky.
63. Osoba zúčastněná na řízení přisvědčuje tomu, že žalobkyně předložila správnímu orgánu důkazy z archivu Mgr. Jiřího R. Nicméně šlo o fotografické negativy, ze kterých nebylo patrné, kdo je vytvořil. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že žalobkyně v rámci správního řízení neprokázala, že autorem loga „PRIM“ je Mgr. Jiří R., jen uváděla, že autorem loga je pravděpodobně Mgr. Jiří R. Ani dědická usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 nepotvrzují, že by zde uvedené osoby zdědily práva k autorskému dílu „PRIM“ případně k logu ELTON a licenční smlouvu mezi žalobkyní a dědici ze dne 25. 6. 2016 považuje za neplatnou. Poznámka v podnikové normě PN01 pouze sděluje, že pro sestavení normy sloužil nápis zpracovaný graficky externím výtvarníkem, který je výchozí reprodukční předlohou. V průběhu řízení byl proveden výslech pana Ž. o autorství k předmětnému označení, podpořený svědectvím jeho tehdejšího nadřízeného pana Ing. Ř., který potvrdil vznik loga PRIM v národním podniku ELTON, včetně autorství pana Ž. Samotné fotografické materiály nepředstavují prvotní autorské dílo, nýbrž pouze jeho fotoreprodukci. Ani z odborného vyjádření doc. Š, které žalovaný podrobil analýze i z hlediska prototypu písma, není patrné, které konkrétní podoby loga PRIM a loga ELTON byly předmětem posouzení. Osoba zúčastněná na řízení souhlasí se stanoviskem žalovaného, že nebylo třeba provádět další navrhované důkazy, výslechy svědků a nařizovat ústní jednání, když svědci navržené žalobkyní měli objasnit okolnosti objevení se nových důkazů v archivu po Mgr. Jirím R., ovšem takováto skutečnost nebyla podstatná, neboť podstatným bylo podání důkazů o tom, jaký vztah má Mgr. R. k předmětu napadené ochranné známky. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že byť se řízení posunulo do sporu o autorství předmětného označení, žalovaný se dostatečně zhostil své povinnosti vyhodnocovat jiné důkazy. Byl kompetentní posoudit existenci autorského díla dle zákona o ochranných známkách, který umožňuje zamítnout návrh na zápis ochranné známky do rejstříku z důvodu kolize s právy k autorskému dílu ve smyslu § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách. Kdyby Úřad nemohl takovou otázku autorského díla posuzovat, nemělo by toto ustanovení naprosto žádný smysl a význam. Osoba zúčastněná na řízení k tomu upozorňuje, že rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 360/2015, na které odkazuje žalobkyně a v němž je vysvětlována tvůrčí činnost a vytvoření autorského díla, nemá žádnou relevanci k projednávané věci, neboť posuzovanou otázkou není otázka vytvoření autorského díla, tedy kdo je skutečným autorem, byť tvrzení žalobkyně, že tvůrčí činnost lze přičíst pouze Mgr. Jirímu R., není pravdivé. Toto bylo prokázáno i notářským zápisem JUDr. Jana Meduny ze dne 18. 11. 2015, který byl předložen jako důkaz v několika správních řízeních před Úřadem a pravdivost tohoto důkazu nebyla v řízení zpochybněna.
64. Osoba zúčastněná na řízení se dále ve svém vyjádření vyjadřuje k jednotlivým důkazům předloženým žalobkyní v podané žalobě. Odmítá vypovídací důkazní hodnotu dopisu Ing. M. ze dne 8. 11. 1968, Předávacího protokolu a specifikace dokumentů ze dne 5. 3. 1998 podepsaného Zemským archivem Opava s tím, že v textu těchto dokumentů se nikde nehovoří o národním podniku ELTON ani o panu R.. Nelze z nich dovozovat jakékoliv spojení mezi těmito osobami a nedokládá ani archivaci zápisu z porady z roku 1968. Znalecký posudek ze dne 26. 3. 2015 Mgr. Ing. Ivo B. a jeho čestné prohlášení jsou jednostrannými posouzeními dle argumentů a důkazů

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

předkládaných žalobkyní, přičemž znalec zde hodnotí nikoliv odbornou, ale právní otázku, kdo je údajným autorem loga PRIM a není zřejmé, jaké materiály měl znalec k dispozici. Nadto tento znalec znalecký posudek podal jako soudní znalec pro obor ekonomika. Osoba zúčastněná na řízení tak obdobně odmítá i důkazní hodnotu odborného posouzení MgA. Martina P., z něhož není zřejmé, na základě jakých podkladů a zadání bylo jeho vyjádření zpracováno, a nejde o znalecký posudek. Osoba zúčastněná na řízení pak v jednotlivých odstavcích rozebírá argumentaci MgA. Martina P. opírající se o soubor návrhů, skic a filmů, o nichž není zřejmé, jak žalobkyně tyto důkazní materiály získala. Osoba zúčastněná má za to, že všechny tyto důkazy měly být předloženy žalobcem již v rámci správního řízení. Všechna tvrzení žalobkyně o autorství Mgr. Jiřího R. a důsledky, které z nich dovozuje, totiž že osoba zúčastněná na řízení neměla jako navrhovatel aktivní legitimaci k podání návrhu je tak bezpředmětné, neboť neplatnost zapsané ochranné známky může Úřad prohlásit i z moci úřední.

65. Dle osoby zúčastněné na řízení je nerozhodné, zda a v jakém rozsahu navrhovatel podal a konkretizoval návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Podstatné je, že žalobkyně věděla, v jakém rozsahu je řízení vedeno, o čem se rozhoduje a jaké skutečnosti a důkazy jsou zjišťovány, a to nejen ohledně autorství loga PRIM, ale také ohledně klamání spotřebitele, tj. nepravdivosti zapsané známky a dále i absence dobré víry při podání přihlášky, když přihlašovatel bylo bez jakýchkoliv pochybností známo, že označení vytvořil a po dobu 15 let masově používá jiný podnik - národní podnik ELTON. Koncernové podniky nebyly bezprávními subjekty. Zachovávaly si samostatnou právní subjektivitu a mohli vlastními právními úkony nabývat na sebe práva a povinnosti. Jestliže tehdejší generální ředitel koncernu TESLA rozhodl tom, že předmětné logo PRIM si v roce 1984 zaregistruje pro sebe podnik Chronotechna a že podnik ELTON s podnikem Chronotechna následně uzavřely licenční smlouvu, jednalo se o rozhodnutí protiprávní. Grafické zpracování loga PRIM vzniklo v národním podniku ELTON v roce 1969 právě proto, aby došlo k jasnému odlišení výrobků z národního podniku ELTON, tedy ze závodu v Novém Městě nad Metují od výrobku národního podniku Chronotechna. Je podstatné, že národní podnik Chronotechna se zabýval výrobou hodin a budíků. Nikdy však nevyráběl ani neměl vybavení a zkušenosti k výrobě náramkových hodinek. Ta byla od roku 1949 vyvíjena a posléze realizována v závodu v Novém Městě nad Metují, který byl od 1. 1. 1969 samostatným národním podnikem s názvem ELTON. O tom, že šlo o zcela odlišné druhy výrobků, které nebylo možné zaměňovat, rozhodoval již Úřad v rozhodnutí ze dne 21. 6. 2010, kdy vysvětlil, jaká kritéria je při posuzování podobnosti či odlišnosti výrobků aplikovat.
66. Osoba zúčastněná na řízení se dále vyjádřila k odbornému posudku PhDr. Marty L. –S., kurátorky v xxx ze dne 18. 2. 2018. Uvedla, že se nejedná o znalecký posudek, důkazní hodnota je proto velmi nízká. Kurátorka pouze vyjadřuje svůj názor na autorství loga ELTON a PRIM Mgr. Jiřího R. s tím, že byla v častém pracovním kontaktu s panem Jirím R. Jako druhý argument uvádí podnikovou normu PN01 z jejíhož textu dovozuje, že předloha označení byla autorsky zpracována Mgr. Jirím R.. Tyto návrhy jí autor měl ukazovat v letech 2002-2003 při její návštěvě v jeho pracovně ve vile xxx. Není zřejmé, jaké návrhy měla paní kurátorka k dispozici, když fotomateriál, tedy fotonegativy případně fotodiapozitivy, které předkládala žalobkyně v řízení, musely mít nějaký prvotní grafický podklad. Třetím argumentem kurátorky je podoba s autorským písmem Barrel, které však Mgr. Jirí R. vytvořil o několik let později, avšak šlo o typ Gothic Barrel. Srovnání tohoto písma postrádá grafické vyobrazení. Odborné posouzení prokurátorky tak nemůže sloužit jako důkaz o autorství Mgr. R.
67. Na základě uvedeného a k námitce žalobkyně ohledně nedostatku aktivní legitimace osoby zúčastněné na řízení, tato osoba zúčastněná na řízení poukázala na hodnocení právního nástupnictví národního podniku ELTON již v jiném rozhodnutí Úřadu a v potvrzujícím rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 A 179/2013 a shrnula, že ve skutečnosti není vůbec důležité, která fyzická osoba byla autorem předmětného loga PRIM. Z právního hlediska je

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

významné pouze to, zda osobě zúčastněné na řízení náleží práva k autorskému dílu – logo PRIM ve smyslu ustanovení § 7 písm. i) zákona o ochranných známkách. Osobě zúčastněné na řízení totiž mohou náležet práva k autorskému dílu – logo PRIM i v případě, že by skutečně autorem díla byla jiná osoba než zaměstnanec národního podniku ELTON pan Josef Ž. Kdyby autorem díla byl žalobkyní tvrzený Mgr. Jiří R. nebo i jiný autor, nevyplývalo by z toho, že osoba zúčastněná na řízení nemá práva k autorskému dílu, neboť národní podnik ELTON od roku 1969 byl oprávněn logo PRIM v této grafické podobě užívat. Pokud by k neoprávněnému užití došlo, zcela jistě by se údajný autor o takovém užití dozvěděl a o svá práva by se náležitě hlásil.

Osoba zúčastněná na řízení soudu ke svým podáním předložila rozhodnutí Úřadu EUIPO ze dne 7. 4. 2017, jímž byly zamítnuty návrhy dědiců Mgr. Jiřího R. o prohlášení za neplatnou ochranné známky ve znění MANUFACTURE PRIM 1949, která je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Dále předložila znalecký posudek Ing. Pavla K. ze dne 14. 1. 2018, jímž vyvrací autenticitu žalobkyní předloženého Zápisu z porady v závodě Nové Město nad Metují ze dne 18. 12. 1968, zmiňujícího výtvarníka Mg. Jiřího R.. Předložila i notářský zápis ze dne 18. 11. 2015, kterým se osvědčuje prohlášení Josefa Ž. a Ing. Jaroslava Ř. o tom, že úpravu slova PRIM vypracoval pan Josef Ž. V tomto prohlášení se uvádí, že Josef Ž. Mgr. Jiřího R. nezná a nikdy se s ním nesetkal. Ing. Jaroslav Ř. prohlásil, že jako vedoucí oddělení konstrukce národního podniku ELTON zadal samostatnému konstruktérovi panu Josefu Ž. úkol vypracovat úpravu slova PRIM. Neví nic o tom, že by se na této práci podílel Mgr. Jiří R., kterého rovněž nezná.

68. Osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta

VII. Shrnutí správní žaloby žalobkyní a předložení důkazních prostředků

69. Žalobkyně ve shrnutí správní žaloby v podání ze dne 23. 2. 2018 zopakoval svou argumentaci ohledně autorství loga PRIM svědčícího Mgr. Jiřímu R. a na podporu svých tvrzení předložila další důkazy, jimiž jsou:

- doporučený dopis podniku ELTON ze dne 8. 11. 1968 adresovaný manželce pana R. s prosbou o spolupráci "

- předávací protokol a specifikace dokumentu z 5. 3. 1998 podepsán Zemským archivem Opava

- znalecký posudek č. 082/15 ze dne 26. 3. 2015 vypracovaný Mgr. Ivem V., soudním

znalcem

- čestné prohlášení Mgr. Iva V. z 19. 12. 2016

- odborné posouzení MgA. Martina P. typografa a typopublicisty z prosince 2017,

s tím, že mají prokazovat, že pan Josef Ž. jeden z grafických návrhů Jiřího R. pouze překreslil a nesvědčí mu tedy autorské právo k předmětnému označení. V souvislosti s předložením těchto důkazních listin žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 176/2006, podle kterého navrhování dalších důkazů na podporu žalobních tvrzení nelze považovat za rozšíření žaloby, a tyto důkazy tedy byly navrženy v zákonné lhůtě dle § 71 odst. 2. s.ř.s.

70. Žalobkyně i v následných podáních opakovaně setrvala na svoje tvrzení o oprávněnosti předložení nových důkazů a na tom že tyto důkazy vyvracejí autorství k označení „PRIM“ pana

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

Josefa Ž.a a tedy i aktivní legitimaci osoby zúčastněné na řízení k podání návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou.

VIII. Jednání před soudem

71. Při jednání před soudem zástupci účastníků a osoby zúčastněné na řízení ústně shrnuli svá stanoviska již s odkazem na svá podání k soudu. Zástupce žalobkyně předložil soudu grafické schéma změn v právním nástupnictví osoby zúčastněné na řízení po státním podniku ELTON od doby privatizace v r. 1990 a vlastnickou strukturu společnosti od r. 1992. Dále předložil a přednesl pojednání z učebnice hospodářského práva Brno 1983 o soustavě a struktuře hospodářských podniků o běžné spolupráci mezi podniky v soustavě tehdejšího organizačního uspořádání oborových a koncernových podniků, založených na právní subjektivitě koncernového podniku a závazných opatření generálního ředitele.
72. Zástupci účastníků setrvali na svých stanoviscích, žalobkyně akcentovala nové skutečnosti zjištěné ohledně autorství Mgr. Jiřího R. a autorských práv přeshlých na jeho dědice.

IX. Posouzení věci Městským soudem

73. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu existoval v době vydání napadeného rozhodnutí.
74. Žaloba není důvodná.
75. Soud vyšel z následující právní úpravy.

Podle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo § 6.

Podle § 4 odst. písm. l) zákona č. 441/2003 Sb. do rejstříku se nezapíše označení, jehož užívání se přičí ustanovení jiného právního předpisu nebo je v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv.

Podle § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno.

Podle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů zůstávají v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.

Podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. ochrannými známkami nemohou být značky, jejichž používání by odporovalo obecnému zájmu anebo mezinárodní úmluvě nebo zvyklosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

Podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb. ochrannými známkami nemohou být značky, které mohou klamat odběratele.

76. Posouzení žaloby soudem.

77. Vzhledem k opakování a prolínání se žalobních námitek a k rozsahu podání a replik účastníků i osoby zúčastněné na řízení, které soud výše předestřel, aby dokumentoval všechny roviny sporu a vzhledem k potřebě určité konzistence a logiky vypořádání žalobních bodů městský soud soustředil námítky žalobkyně do dvou zásadních okruhů:

a) námítky zápisné způsobilosti napadené ochranné známky jdoucí nad návrh navrhovatele,

b) námítky nedostatečného zjištění skutkového stavu věci ohledně okolností zápisu napadené ochranné známky do rejstříku, k němuž se vážou procesní námítky o nedostatku aktivní legitimace navrhovatele a porušení procesních práv žalobkyně.

78. Ve vztahu k oběma stěžejním okruhům žalobních námitek je třeba vyjít především z toho, co bylo předmětem řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví.

79. Předmět řízení je standardně ve správním řízení dán návrhem, jen v určitých případech může být dán důvodem zjištěným správním orgánem z vlastního podnětu, pokud tak zákon stanoví.

80. V daném případě bylo řízení zahájeno na návrh osoby zúčastněné na řízení (v řízení před Úřadem navrhovatele) ze dne 4. 1. 2006 na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, podaném dle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. s výslovnou argumentací, že k jejímu zápisu došlo v rozporu s ustanovením § 2 tehdy platného zákona č. 8/1952 Sb. Navrhovatel následně ve svém návrhu specifikoval důvod neplatnosti tak, že podle § 2 cit. zákona nemohlo být ochrannou známkou takové označení, které by odporovalo obecnému zájmu anebo mezinárodní úmluvě nebo zvyklosti. To je skutková podstata zápisné nezpůsobilosti odpovídající ust. § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. Z obsahu podaného návrhu je zřejmé, že navrhovatel rozpor s obecným zájmem spatřoval v zásahu do práva autorského, svědčícího autorovi označení „PRIM“ jako zaměstnaneckého díla panu Josefu Ž.ovi a v důsledku toho v zásahu do práva právního předchůdce navrhovatele - národního podniku ELTON a navrhovatele dílo užívat.

81. Přestože navrhovatel uplatnil návrh dle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., Úřad v původním řízení, kdy své první rozhodnutí vydal dne 12. 2. 2007, pochybil, když důvod návrhu neplatnosti podřadil toliko pod ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. Úřad posuzoval tedy nikoli absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti, který byl navrhovatelem výslovně uplatněn, nýbrž důvod relativní, kdy úspěšnost návrhu byla podmíněna nejen otázkou, zda přihlášené označení je autorským dílem, ale i posouzením aktivní legitimace navrhovatele, tj. zda byl navrhovatel podle § 7 odst. 1. písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. oprávněn návrh podat. Úřad přitom nevyšel z ust. § 52 odst. 1 zákona č. 441/2002 Sb., které stanoví nezbytnost hmotněprávní podmínky zápisu ochranné známky posoudit podle zákona platného v době jejího zápisu do rejstříku, tj. v daném případě dle zákona č. 8/1952 Sb., nikoliv jen podle zákona č. 441/2003 Sb. Proto předseda Úřadu v rozkladovém řízení z důvodu pochybení Úřadu spočívajícím v nesprávném zúžení návrhového důvodu původní rozhodnutí Úřadu zrušil svým rozhodnutím ze dne 8. 11. 2013. Úřad tedy v dalším řízení, které je předmětem přezkumu soudem v této věci, vázán rozhodnutím předsedy Úřadu, posuzoval důvody neplatnosti zápisu napadené ochranné známky *dle obsahu návrhu*, kdy namítané ustanovení § 2 zákona č. 8/1952 Sb., ať již ve své skutkové podstatě dle § 2 odst. 2 písm. c) či písm. b) představovalo absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti, k nimž je Úřad dle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003Sb. oprávněn zahájit řízení nejen na návrh *třetí osoby*, tj. jakékoliv osoby bez ohledu na její aktivní legitimaci

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

spojenou s relativními důvody zápisné nezpůsobilosti, ale dokonce i z vlastního podnětu, tj. z úřední činnosti.

82. V dané věci tedy bylo na místě, aby Úřad v dalším řízení rozhodl o návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou dle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., ve spojení s § 52 odst. 1 to znamená, že bylo jeho oprávněním posuzovat okolnosti zápisu ochranné známky především z hlediska důvodů *absolutní* zápisné nezpůsobilosti dle ust. § 2 zákona č. 8/1952 Sb., v porovnání s takovými důvody dle ust. § 4 zákona č. 441/2003 Sb., které rovněž upravují překážky, pro které *absolutně* nelze ochrannou známku do rejstříku zapsat. Úřadu ovšem nebránilo, aby paralelně, vedle důvodů dle § 2 zákona č. 8/1952 Sb. v porovnání s důvody dle § 4 zákona č. 441/2003 Sb. zvažoval dle § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. i překážku zápisu dle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., jestliže tento důvod odpovídal argumentům navrhovatele v návrhu o zásahu do autorského práva. Tak Úřad učinil, když usoudil, že oprávněnosti návrhu svědčí jak skutková podstata absolutní zápisné nezpůsobilosti dle ust. § 2 zákona č. 8/1952 Sb., tak současně i skutková podstata relativní zápisné nezpůsobilosti dle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. Pojem „zápisná způsobilost“ je nutno pojímat ve vztahu k příslušnému zákonu jako celku, bez ohledu na to, zda v návrhu uplatněné důvody mají charakter veřejnoprávní či soukromoprávní.
83. Absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti (§ 2 zákona č. 8/1952 Sb., § 4 zák. č. 441/2003 Sb.) jsou takové, pro které je označení automaticky vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek, a to bez ohledu na skutečnost, zda k přihlašovanému označení existují i jiná práva třetích osob plynoucí ze starší ochranné známky pro stejné výrobky či služby. Jde o důvody vyplývající ze samé podstaty a povahy označení. V tomto směru je pro věc stěžejní § 1 zákona č. 8/1952 Sb., podle kterého mohly podniky své výrobky opatřovat ochrannou známkou, aby mohly své výrobky nebo zboží *odlišit od jiných výrobků téhož druhu* a tak odběratelům usnadnit výběr výrobků, které se osvědčily, a tím zároveň i navenek projevit svou odpovědnost za jejich jakost. Obdobně podle § 1 zákona č. 441/2003 Sb., ochrannou známkou může být za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, mj. slova, včetně osobních jmen, *pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby*. Oproti tomu relativní důvody zápisné nezpůsobilosti (§ 7 zákona) představují práva třetích osob, která mohou existovat ve vztahu k přihlašovanému (zde zapsanému) označení, které by tak v případě jeho zápisu bylo v kolizi s těmito právy. Relativitu důvodů zápisné nezpůsobilosti lze nalézat i v průběhu času (po dobu užívání označení), zatímco absolutní zápisná nezpůsobilost brání zápisu ochranné známky již při jejím zápisu, někdy se tyto důvody mohou sejít (§ 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb.). Tak to Úřad posoudil i v tomto případě, a proto ve svém prvostupňovém rozhodnutí rozhodl dvěma výroky zohledňujícími (ostatně dle závazného názoru předsedy Úřadu) dvojí rovinu právní kvalifikace podmínek zápisu ochranné známky, ačkoliv pro prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou postačoval toliko výrok I., opírající se o ust. § 32 odst. 1 ve spojení s § 52 odst. 1 zák. č. 441/2003 Sb. a s ust. § 2 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 8/1952 Sb. Soud z hlediska smyslu absolutní zápisné nezpůsobilosti dokonce shledal, že v dané věci postačovalo toliko zjištění, že k zápisu předmětné ochranné známky došlo v rozporu s ust. § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., jemuž dle § 441/2003 Sb. odpovídá důvod zápisné nezpůsobilosti dle § 4 písm. l) zákona č. 441/2003 Sb.
84. Ze shora uvedených důvodů vyplývají ve vztahu k výroku rozhodnutí Úřadu, potvrzeného žalovaným, dva závěry. Předně, jestliže návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou může dle ust. § 32 odst. 1 z důvodů absolutní zápisné nezpůsobilosti podat jakákoliv třetí osoba či o neplatnosti zápisu ochranné známky může rozhodnout i Úřad z vlastního podnětu, nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí námitky žalobkyně, že Úřad, potažmo žalovaný překročily svá oprávnění způsobem jdoucím nad návrh navrhovatele tím, že zápis ochranné

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

známky posuzovali rovněž z hlediska klamavosti dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb. Co je však podstatné, je skutečnost, že k prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou postačovalo naplnění jen jednoho z důvodů absolutní zápisné nezpůsobilosti dle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., tj. důvodu, který navrhovatel v návrhu specifikoval a následně po celé správní řízení obhajoval. I kdyby, hypoteticky, byla námitka žalobkyně ohledně posuzování věci nad rámec ust. § 2 odst. 2 písm. c) cit. zákona, tj. i dle ust. § 2 odst. 2 písm. b) oprávněná, nebyla by tato námitka způsobilá mít vliv na zákonnost rozhodnutí Úřadu, neboť dle Úřadu rozhodnutí o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou svědčil i důvod dle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., který v zákoně č. 441/2003 Sb. našel své opodstatnění v ust. § 4 písm. l).

85. Vzhledem k tomu, že Úřadu k vyslovení neplatnosti zápisu napadené ochranné známky postačoval důvod dle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. tj. že označení nelze poskytnout známkoprávní ochranu, jestliže jeho používání by odporovalo obecnému zájmu anebo mezinárodní úmluvě nebo zvyklosti (obdobně § 4 písm. l) zákona č. 441/2003 Sb.), pak bylo na soudu přezkoumat, zda této právní kvalifikaci rozporu zápisu ochranné známky se zákonem odpovídá zjištěný skutkový stav ohledně povahy označení. V řízení byla od počátku navrhovatelem nastolena a dále dlouhodobě řešena otázka, zda předmětné označení je autorským dílem, neboť užití autorského díla jako ochranné známky, a tedy i jeho přihlášení bylo možné jen se souhlasem autora.
86. Ohledně označení „PRIM“ tvořícího ochrannou známku, již byla vedena řada řízení (o zneplatnění zápisu ochranné známky, o přihláškách označení „PRIM“ ke známkoprávní ochraně různými subjekty), v nichž již byla posuzována otázka, zda označení „PRIM“ je autorským dílem, a toto posouzení i městský soud v této věci považuje za zásadní pro vypořádání i dalších námitek, a to i nově uplatněných námitek a důkazů žalobkyně o osobě autora. Dosavadní řízení před Úřadem i správními soudy řešilo otázku předmětného označení jako autorského díla, vycházejí z listinných důkazů a svědeckých výpovědí pana Josefa Ž. a jeho nadřízeného, že autorem označení tvořících ochrannou známku „PRIM“ v grafickém provedení písmen a jejich odstupů:

PRIM

na rozdíl od dosud užívané odlišné ochranné známky

je od vytvoření podnikové normy PN01 národního podniku ELTON v r. 1969, pan Josef Ž.

87. Podstatou sporu v předchozích řízeních, který byl veden pouze v rovině posouzení, zda je označení autorským dílem, se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 9 As 10/20111-275, jakož i Městský soud v Praze ve svých rozsudcích č. j. 7A 258/2011-301 a 9A 179/2013, jimiž byl Úřad při dalším rozhodování vázán. Tyto soudy ve svých rozsudcích potvrdily, že označení „PRIM“ je autorským dílem ve smyslu zákona č. 35/1965 Sb., o literárních, vědeckých a uměleckých dílech (autorský zákon). Nejvyšší správní soud vyslovil, že označení tak, jak je zachyceno v podnikové normě (č. PN01 národního podniku ELTON), je možno označit za zpracování elegantní a estetické, které ve vnímavém člověku vyvolává určitý umělecký dojem odlišný od toho, který vzniká pouhým vyslovením slova PRIM nebo jeho zapsáním běžným písmem. Předmětné grafické ztvárnění má tedy vlastnost být objektivně smyslově vnímatelné jako výsledek tvůrčí činnosti a splňuje také podmínku znázornění (zachycení) ve smyslu vnímatelné podobě. V daném případě se nejednalo o pouhé překreslení

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

běžného písma; autorská invence spočívala v jeho grafickém ztvárnění, a to zejména v jeho tvarech, síle tahů, poměrech šířky a délky, či úpravách tvarů v mezích jeho čitelnosti. Nejednalo se o změny nepatrné, které by postrádaly nezbytnou autorskoprávní individualitu. Běžný typ kapitálového písma byl upraven tak, že u písmen „P“ a „R“ nejsou jejich bříska dotazena, na písmenu „P“ si lze dále povšimnout modifikace šířky bříska v poměru k síle tahu, bříska není oblá, použité tvrdé linie dávají písmenu technicistní ráz. Totéž je možno říci i o písmenu „R“, u něhož je navíc možno pozorovat neobvykle velkou vzdálenost mezi pravým a levým dříkem. Pravý dřík je napojen takřka na konci bříska a opět bylo použito ostrých tvarů. Rovněž písmeno „M“ je oproti běžnému standardu modifikováno dotahem až na základní linii. Neméně důležitá pak byla autorská invence také z hlediska celkového ztvárnění předmětného loga (volba jednoduchého tvaru písmen, rozměru čar a síly tahů, jakož i velikosti rozestupů mezi jednotlivými písmeny).

88. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že předmětné grafické ztvárnění označení „PRIM“ lze označit za relativně statisticky jedinečné, a vzhledem k tomu, že individualizační rysy zde nejsou dominantní, lze je zařadit mezi tzv. díla malé mince, jejichž autorskoprávní individualita vychází právě z myšlenky relativní statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla, nikoli jedinečnosti absolutní. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že zpracovatel výsledky své duševní činnosti konzultoval s dalšími osobami, resp. že jednotlivé kroky zpracování předmětného díla probíhaly s přispěním konzultací výtvarníků a podléhaly průběžnému schvalování ze strany zadavatele.
89. Uvedenými závěry byli žalovaný i správní soudy vázány v řízeních, v nichž jsou posuzovány zápisné důvody označení, které je autorským dílem. Na uvedeném nemůže nic změnit názor žalobkyně, že jde o otázku, o níž by měl, nad rámec stávající judikatury, ještě rozhodnout obecný soud na základě určovací žaloby. To platí také v souvislosti s tím, že žalobkyně v této věci začala tvrdit a předkládat důkazy o tom, že autorem předmětného označení jako autorského díla je výtvarník Mgr. Jirí R.
90. Soud přisvědčuje žalobkyni v tom, že pro účely tohoto řízení je otázka povahy díla jako díla autorského jinou otázkou (a v tomto řízení je otázkou rozhodující), než zjištění, kdo je autorem autorského díla. V tomto směru neměl Úřad bagatelizovat námitky žalobkyně tak, že je považoval za rozporné, jestliže žalobkyně na jedné straně popírala, že jde o dílo autorské a na druhé straně dokazovala autorství Mgr. Jirího R., nicméně je třeba přisvědčit tomu, že tyto vzájemně, jakoby se vylučující námitky rozhodně neprospívají požadavku žalobkyně na určení autorství v dalším soudním řízení. Na citovaných závěrech Nejvyššího správního soudu je nezbytné setrvat i při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v této věci. Tyto závěry závazně vyvracejí tvrzení žalobkyně, že slovně - grafické provedení označení „PRIM“ zachycené v podnikové normě č. PN01, které koresponduje přihlašovanému označení, není autorským dílem.
91. Je-li předmětné označení autorským dílem, pak z prokázaných okolností zápisu napadené ochranné známky, nelze dovodit, že by k přihlášení předmětného označení došlo v souladu se smyslem známkoprávní ochrany dle § 2 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 1 zákona č. 8/1952 Sb. V řízení bylo řadou listinných důkazů (např. pod č. 54, 59, 62) zjištěno, že předmětné označení bylo vytvořeno v podnikové normě PN01 *pro odlišení výrobků* národního podniku ELTON od výrobků podniku Chronotechna. Označení bylo určeno pro užívání na výrobcích národního podniku ELTON, tedy materiálně pro výrobu a zboží tohoto podniku. Jen formálně, na základě aktu hospodářského řízení bylo označení přihláшено ke známkoprávní ochraně. Toto skutkové zjištění vyplývající z listinných důkazů žalobkyně nikdy nezpochybnila, proto je soud považuje za dostatečné a prokazující rozpor s obecným zájmem, vyjádřeným tím, že známkoprávní ochrana má sloužit k účelu užití označení, ve spojení s konkrétními výrobky nebo službami, které označuje či má označovat, přičemž pro tento účel musí ochranná známka splňovat *obsahovou*

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

závislost známky na subjektu, pro nějž má být vytvořena. Z dokazování provedeného před Úřadem vyplynul nesoulad mezi formálním postupem podniku Chronotechna a záměrem předmětné označení užívat pro národní podnik ELTON. Z tohoto nesouladu vyplývá i pochybnost o rozhodné okolnosti, která měla provázet přihlášku ochranné známky, totiž o tom, zda předmětné označení bylo přihláшено ke známkoprávní ochraně se souhlasem toho, kdo jej jako autorské dílo vytvořil, ať již to byl Josef Ž. či Mgr. Jiří R. Po celou dobu řízení, a to ani ve světle nových tvrzení a důkazů o autorství jiné osoby – Mgr. Jiřího R. nebylo žalobkyní prokázáno, že by národní podnik Chronotechna přihlásil předmětné označení „PRIM“ jako ochrannou známku se souhlasem jejího autora ve smyslu zákona č. 35/1965 Sb., ať již autorem byl kdokoliv z nich. Skutečnost, kdo předmětné označení „PRIM“ v grafické podobě pro národní podnik ELTON vytvořil, by bylo pro posouzení souladu zápisu označení do rejstříku ochranných známek podstatné jedině pro případ tvrzení a prokazování, že k takovému zápisu a užití dal autor své svolení. Ostatně procesu vytváření autorského díla se věnoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 9A 10/2011- 275, v němž posuzoval tvůrčí okolnosti vzniku označení a uvedl, že na tom nemůže nic změnit ani to, že zpracovatel výsledky své duševní činnosti konzultoval s dalšími osobami, resp. že jednotlivé kroky zpracování předmětného díla probíhaly s přispěním konzultací výtvarníků a podlébaly průběžnému schvalování ze strany zadavatele. Skutečnost, že zhotovitel průběžně konzultuje své nákresy s dalšími výtvarníky, případně že by zobrazení detailů mohlo být výsledkem kolektivního posouzení, ještě sama o sobě nevede k vyloučení tvůrčí duševní činnosti. Nejvyšší správní soud odmítl původní argumentaci městského soudu v obdobné věci, že zhotoviteli (konstruktéru Josefu Ž.) nebyla ponechána dostatečná volnost při ztvárnění označení, neboť byl natolik limitován zadáním a průběžnými konzultacemi, že se v novém zpracování již nemohla jeho tvůrčí činnost projevit. Dle Nejvyššího správního soudu stěžejním v předmětné věci však byl výsledek celého tohoto procesu a posouzení, zda výsledné označení naplňuje znaky autorského díla či nikoli. Vytkl městskému soudu, že pominul, že se na vzniku díla mohou svou tvůrčí činností podílet různé osoby, a to v různé míře, a že i přes tuto skutečnost může výsledek této činnosti naplňovat znaky autorského díla.

92. I při prokazování, že autorem předmětného označení tvořícího ochrannou známku je Mgr. Jiří R., zůstává rozhodnou skutečností, že toto označení nemohlo být původním podnikem Chronotechna přihláшено k zápisu do rejstříku ochranných známek se souhlasem autora. Předně tvůrčí proces vzniku autorského díla, i ve smyslu náhledu Nejvyššího správního soudu, nebyl prokazován jednoznačně ve vztahu k Mgr. Jiřímu R. a zejména, nebylo prokázáno, že k zápisu ochranné známky pro podnik Chronotechna dal autor (ať jakýkoliv) své svolení. Pochybnosti o souhlasu autora s užitím díla jako ochranné známky pro podnik Chronotechna, jak bylo zmíněno, vyplývají i z účelu, pro který byla ochranná známka vytvořena, a nebylo prokázáno, že by určitá osoba (zde externí výtvarník dle znění podnikové normy PN01 a namítaný žalobkyní) dal souhlas k zápisu označení jako ochranné známky pro podnik Chronotechna, ač užití ochranné známky mělo svědčit národnímu podniku ELTON.
93. V uvedených skutečnostech soud spatřuje rozpor zápisu ochranné známky se zákonem dle ust. § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. spočívající jednak v tom, že zápis ochranné známky odporoval obecnému zájmu vyplývajícímu z účelu známkoprávní ochrany pro odlišení výrobků a původce výrobků a dále i v tom, jak tento rozpor kvalifikovali Úřad i žalovaný, když posoudili, že přihláška napadené ochranné známky byla podána v rozporu se závazkem ochrany autorského díla vyplývajícím z Bernské úmluvy. Ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. bylo porušeno, neboť přihláškou ochranné známky nebyl respektován obecný zájem na známkoprávní ochraně označení pro odlišení původu výrobků a také nebyla respektována ochrana autorských práv dle autorského zákona č. 35/1965 Sb., takže i v řízení před Úřadem bylo nutné mít na zřeteli závazek z mezinárodní smlouvy, závazek členů Bernské úmluvy, k nimž patřilo i tehdejší Československo. Soud proto přisvědčil argumentaci osoby zúčastněné na řízení, že nebylo prokázáno, že by jiný subjekt, kromě národního podniku ELTON získal od autora právo dílo užit, a to i přihláškou ochranné známky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

94. Ze shora uvedených důvodů městský soud nepovažuje za důvodné žalobní námitky nedostatečně zjištěného stavu věci ohledně autorství k předmětnému označení, neboť v souzené věci otázka, kdo byl autorem označení tvořícího ochrannou známku, tak nebyla relevantní. Soud proto považoval za nadbytečné předložení důkazů zpochybňujících autorství pana Josefa Ž. k předmětnému označení a jejich provedení jak před Úřadem, tak i před soudem.
95. S uvedeným souvisí i nedůvodnost námitek o nedostatku aktivní legitimace navrhovatele v řízení před Úřadem.
96. Navrhovatel v řízení před Úřadem nebyl ke kvalifikovanému důvodu neplatnosti zápisu ochranné známky dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 8/1952 Sb. povinen prokazovat svou aktivní legitimaci vyvozenou z právní posloupnosti po národním podniku ELTON a nemusel ani prokazovat své právo dílo užít se svolením autora, jako tomu je u žalobkyně, neboť od r. 1969 označení fakticky užíval, avšak nikoliv jako vlastník ochranné známky. Proti zápisu označení brojil jako třetí osoba dle § 32 odst. 1 jež označení užívá s tím, že zápisem ochranné známky je toto užívání dotčeno. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že spor o zápis ochranné známky do rejstříku vznikl až po určité době a řízení trvalo několik let. V tomto směru zákon o ochranných známkách nestanoví žádná omezení a ust. § 12 cit. zákona se pro danou věc neuplatní s ohledem na užívání označení navrhovatelem a i s ohledem na to, že Úřad nikoliv nesprávně posuzoval i existenci dalších překážek zápisu spočívajících v klamavosti či podání přihlášky v nedobré víře dle § 2 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 8/1952 Sb. ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) a m) zákona č. 441/2003 Sb. Městský soud jeho závěrům, s ohledem na zevrubné odůvodnění napadeného rozhodnutí i v souladu s náhledem Ústavního soudu Pl. ÚS 137/2003, že zápisnou způsobilost nelze v současnosti hodnotit tak, jak by bývala byla hodnocena v době přihlášky hodnocením poplatným té době, přisvědčuje.
97. Přes uvedené je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný se i přes shledání absolutního důvodu zápisné způsobilosti a bez potřeby průkazu aktivní legitimace navrhovatele právní kontinuitou navrhovatele jako nástupce po národním podniku ELTON zabýval, a to naprosto zevrubně v důsledku již svého předchozího rozhodování po rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 As 22/2007 – 120, který jej zavázal zkoumáním aktivní legitimace ELTON hodinářská, a.s., ovšem v jiné procesní situaci námitkového řízení dle § 7 zákona č. 441/2003 Sb.
98. V důsledku toho Městský soud v Praze v řízení pod sp. zn. 9A 179/2013 již zhodnotil jako dostatečné doplnění řízení o důkazy o právní posloupnosti a právním nástupnictví společnosti ELTON, hodinářská, a.s. Vyšel ze zjištění, že data vzniku národního podniku ELTON (1. 1. 1969) a státního podniku ELTON (28. 6. 1990) nejsou mezi stranami sporná, stejně jako mezi nimi není sporu o existenci a obsahu podnikové normy národního podniku ELTON č. PN01, která vstoupila v platnost dne 23. 9. 1969. Žalovaný dovedl právní nástupnictví v posloupnosti ELTON, národní podnik – ELTON, koncernový podnik – ELTON, státní podnik – ELTON hodinářská, a.s. Žalovaný se zabýval i skutečností, že podnik ELTON byl v osmdesátých letech i podnikem koncernovým. Uvedl, že národní podnik ELTON změnil dne 7. 7. 1988, podobně jako národní podnik CHronotechna, právní formu na koncernový podnik ELTON, stále se stejným sídlem, který byl organizačním opatřením včleněn do státního podniku TESLA – elektronické součástky, Rožnov, z něhož byl ke dni 28. 6. 1990 opět vyčleněn jako ELTON, státní podnik. Konkrétní skutková zjištění pak žalovaný čerpal z výpisu z obchodního rejstříku společnosti ELTON, státní podnik, IČ 10294, z něhož vyplývá, že na jmenovanou společnost přešel ze státního podniku TESLA – elektronické součástky, koncern, Rožnov (do něhož byl předtím jako jedna z jeho vnitřních organizačních složek včleněn pod názvem ELTON, koncernový podnik) veškerý majetek, se kterým hospodařila uvedená vnitřní organizační jednotka, všechna její práva, závazky, oprávnění a další majetek, práva a závazky, včetně práv a závazků k průmyslovému a jinému duševnímu vlastnictví, vyplývající z Delimitační dohody

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

uzavřené mezi společnostmi ELTON, státní podnik a státním podnikem TESLA – elektronické součástky, koncern, Rožnov, v likvidaci. Další listinou, ze které žalovaný čerpal zjištění týkající se existence koncernového podniku ELTON a právního nástupnictví po tomto subjektu, bylo rozhodnutí č. 75/1990 Federálního ministerstva hutnictví, strojírenství a elektrotechniky ze dne 20. 6. 1990 či zřizovací listina státního podniku ELTON ze dne 20. 6. 1990, podle které státnímu podniku ELTON náleží právo hospodaření k majetku, se kterým do 30. 6. 1990 hospodařila vnitřní organizační jednotka ELTON, Nové Město nad Metují, koncernový podnik státního podniku TESLA – elektronické součástky, koncern, Rožnov, jakož i majetku, který na něj přejde uzavřením delimitační dohody. Na těchto zjištěních, ze kterých žalovaný rovněž vycházel při posouzení otázky právního nástupnictví, nemůže nic změnit obecné konstatování žalobce, že koncern byl dle tehdejší úpravy právním a ekonomickým celkem s plnou právní subjektivitou, přičemž koncernové podniky byly pouze jeho organizačními jednotkami s vymezenou právní subjektivitou.

99. V této souzené věci pak žalovaný znovu náležitě odůvodnil právní nástupnictví a aktivní legitimaci navrhovatele, vycházející ze svých již dříve učiněných závěrů aprobovaných Městským soudem v Praze. Žalobkyni jsou z uvedených rozhodnutí známy, proto soud na ně pro stručnost odkazuje.
100. Ve světle uvedených skutečností a závěrů předchozích řízení před Úřadem i správními soudy i rozsahu sporu soud nepovažuje za důvodné ani procesní námitky žalobkyně o porušení jejich práv ve správním řízení.
101. Dlouhodobé vedení sporu před Úřadem i správními soudy zapříčiněné řešením řady otázek, rozšiřujících se také z podnětu argumentace žalobkyně a obhajoby osoby zúčastněné na řízení, není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Je důsledkem původního právního posuzování věci a přípustného přezkumu závěrů Úřadů žalovaným a městského soudu Nejvyšším správním soudem. Délka zápisu ochranné známky od jejího přihlášení až do doby, než byla ochranná známka napadena návrhem na prohlášení neplatnosti, není důvodem, který by konvalidoval neplatný zápis ochranné známky, neboť v případě zápisu ochranné známky do rejstříku ochranných známek si přihlašovatel musí být vědom toho, že známkoprávní ochrana je poskytována pouze za podmínek stanovených zákonem a tyto podmínky lze v budoucnu návrhem na neplatnost zápisu ochranné známky napadnout. V souzené věci situace, že dlouhodobý uživatel předmětného označení, zapsaného pro jiný subjekt, může známkoprávní ochranu napadnout návrhem neplatnosti ochranné známky tedy byla předvídatelná.
102. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s rozkladovými námitkami žalobkyně, i pokud se týkaly podkladů řízení a podání žalobkyně časově se míjejícího s vydáním rozhodnutí Úřadu. Pokud byly žalobkyní až ve věcném rozkladu uplatněny nové skutečnosti a nové důkazy, žalovaný sice poukazoval na porušení zásady koncentrace řízení dle správního řádu, která nepřipouští se v odvolacím (zde rozkladovém) řízení s novými tvrzeními zabývat, nicméně, vědom si zřejmě skutečnosti, že jde o důkazy vztahující se k posuzovaným otázkám a uplatněné ve věcném odůvodnění rozkladu, který byl, byť formálně podán v zákonné lhůtě, jejich existenci zhodnotil a materiálně je vypořádal tak, že ani tyto nové důkazy nevyvracejí závěry Úřadu. V této souvislosti považuje městský soud za zbytečnou rozsáhlou polemiku žalobkyně, žalovaného a osoby zúčastněné na řízení ohledně toho, zda žalobkyni byl dán rovnocenný prostor k uplatnění nových skutečností a důkazů v souladu s koncentrační zásadou dle správního řádu či nikoliv, neboť nové skutečnosti a důkazy nepřinášely hodnotu důkazu o souhlasu autora s přihláškou ochranné známky, když nebylo prokazováno, že by právní předchůdce žalobkyně - podnik Chronotechna disponoval souhlasem určitého autora k zápisu předmětného označení jako ochranné známky. Soud přisvědčuje osobě zúčastněné na řízení a žalovanému v tom, že jakékoli námitky žalobkyně ohledně autorství Mgr. Jiřího R. neprokazují vztah Mgr. Jiřího R. k přihlášce

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

ochranné známky a jejímu zápisu. Proto pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou postačuje důvod absolutní zápisné nezpůsobilosti spočívající v tom, že jde o autorské dílo, které bylo přihlášeno k zápisu v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 písm. c), neboť tento akt odporoval obecným zájmům a mezinárodní smlouvě tak, jak stanoví skutková podstata zápisné nezpůsobilosti dle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. a tato skutková podstata je i v souladu se zákonem č. 441/2003 Sb.

103. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze považuje napadené rozhodnutí za vydané v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu dle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.
104. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.
105. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla, a proto soud třetím výrokem tohoto rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. června 2018

JUDr. Naděžda Řeháková
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.